

Vienoti Kristus
cerībā

Adventes Vēstis

2018. gada oktobris, #10 (273)

TĒMA:

**TED EIROPAS
DARBINIEKU
KONFERENCE
BELGRADĀ**

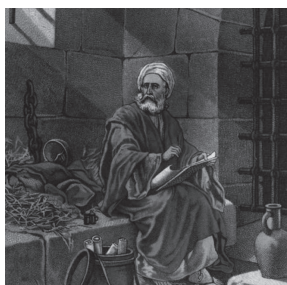
**VĀRDS MĀCĪTĀJAM:
ERIHS BAUMGART-
NERS. KAS NOTIEK
AR TEVI, KAD TEV
KLĀJAS SLIKTI**

**AKTUĀLAIS
JAUTĀJUMS:
DRAUDZES
VIENOTĪBA**

**VESELĪBA:
CIK NOZĪMĪGS
IR KVALITATĪVS
MIEGS**

**INTERVIJA:
MĀRTIŅŠ
SUBATOVICŠ.
ĪSTAIS SPĒKS IR
DIEVA VĀRDAM
UN MŪSU
SLUDINĀŠANAI**

Latvijas ziņas un gaidāmie pasākumi	4
Vārds mācītājam. Kas notiek ar tevi, kad tev klājas slikti? Erihs Baumgartners	5 – 6
Aktuālais jautājums. Kā risināt draudzes vienotības jautājumu?	7
Intervija. Evaņģelizācijas simpozijš Ņūboldā. Mārtiņš Subatovičs	8 – 10
Tēma. Transeiropas divīzijas darbinieku konference	11 – 15
Veselība	16
Pusaudži	17
Vecāki	18
Jaunieši	19-21
Bērni	22-23

Rudens ir iesācies ar daudziem interesantiem notikumiem, kurus atspoguļojām šajā žurnāla numurā.

Priecājos, ka arī man ar vīru bija iespēja apmeklēt mūsu divīzijas rīkoto darbinieku konferenci. To uzskatu kā brīnišķīgu dāvanu no Dieva par kalpošanu, jo mums ļoti reti ir bijusi tāda unikāla iespēja pabūt kopā tikai divatā uz ilgāku laiku, turklāt tā nebija tikai atpūta, bet gan garīgās uzpildīšanās laiks. Noskaņojums visu vidū bija draudzīgs, ieguvumu – daudz, bet nenoliegšu, ka vairākiem bija pārdomas par dzirdēto mūzikas izpildījuma stilu – ne visiem tas bija pieņemams. Tā kā numura galvenā tēma ir tieši TED Eiropas mācītāju konference, tad par visu iegūto un piedzīvoto varat lasīt šajā numurā. Personīgi es visvairāk stiprinājuma saņēmu no Pāvela Goijas semināriem; vēl joprojām atmiņā ir viņa sacītais: “Mazas lūgšanas – mazas atbildes, lielas lūgšanas – lielas atbildes”, “Mums vajadzīga

mazāka pārliecība par saviem spēkiem, bet lielāka – par Dieva spēku”, “Jūs nevarat atpazīt Dieva balsi, ja ar Viņu regulāri nerunājat”, “Ja katrs mācītājs un katra draudze nodosies lūgšanām, tad notiks lielas lietas”.

Žurnālā varēsiet lasīt interviju ar Mārtiņu Subatoviču par viņa piedzīvoto Ņūboldas koledža brīnišķīgā seminārā, ko vadīja pazīstamais evaņģēlists Marks Finlijs. Izlasot interviju ar Mārtiņu, noteikti nonāksiet pie vērtīgām atziņām, kā labāk veikt evaņģelizācijas darbu. Veselības lappusītē varēsiet vēlreiz pārliecināties, cik svarīga nozīme ir kvalitatīvam miegam, sniegtie ieteikumi noteikti uzlabos jūsu kopējo veselības stāvokli. Kā jau ierasti, varat lasīt par notikumiem mūsu draudzēs. Vecāki, neizmirstiet kopā ar saviem bērniem izlasīt vārniņu vēstījumu par Dievu, kā arī pievērsiet pusaudžu uzmanību aizraujošajam stāstam, kas sagatavots tieši viņiem!

Lasīsim, pārdomāsim un lūgsim, lai Dievs mūs veido par derīgiem instrumentiem Viņa darbā!

Mārīte Lipska, “Adventes Vēstis” redakcijas locekle

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 700 eks.

Galvenā redaktore:
Anītra ROZE

Redakcija:
Agris BĒRZIŅŠ
Vilnis LATGALIS
Mārite LIPSKA
Andris PEŠELIS
Edija SUBATOVIČA

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienība

Adrese:
Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietojumu uz 4. vāka rakstīt
adventesvestis@inbox.lv

Vārds LDS prezidentam

Vilnis Latgalis,
*Septītās dienas adventistu
Latvijas draudžu savienības prezidents*

No 28. augusta līdz 2. septembrim Serbijas galvaspilsētā Belgradā norisinājās Transeiropas divīzijas mācītāju sanāksme, kuras moto bija “Reach Europe” jeb “Aizsniegt Eiropu” (un tās iedzīvotājus) ar Labo vēsti par Jēzu Kristu un Viņa drīzo nākšanu.

Iespējams, daudzi šādu aicinājumu uztver kā kaut ko līdzīgu “neiespējamai misijai”. Tas patiešām ir aicinājums uz radikālām pārmaiņām mūsu izpratnē par patiesu nodošanos un kalpošanu, tādu kalpošanu, kas atstātu paliekošu un cilvēku dzīves izmainošu iespaidu visā apkārtnē esošajā sabiedrībā.

Nevaru piekrist bieži dzirdētajam apgalvojumam, ka šodien mūsu sekulārajā un egoistiskās patmīlības pārņemtajā “selfijpasaulē” “nevienu cilvēku nekas garīgs vairs neinteresē.” Ir skaidri redzams, ka lielākā daļa cilvēku jūtas nelaimīgi, noguruši un iztukšoti, tā arī nespējot atrast izmisīgi meklēto dzīves jēgu un sava sapņa jeb “veiksmes stāsta” papildījumu. To var salīdzināt ar vilšanos, ko piedzīvoja Ādams un Ieva pēc grēkā krišanas. Gluži tāpat kā toreiz, arī šodien daudzi cilvēki ir atvērti gan dažādām “pseudopatiesībām” un viltus “atklāsmēm”, gan vēlmei pašiem būt Dieva vietā. Tomēr ir daudzi, kuri meklē un vēlas atrast patiesas atbildes uz pašiem svarīgākajiem jautājumiem par cilvēka eksistences jēgu un nemainīgo morāles principu jeb Dieva likumu nozīmīgumu mūsdienų pasaulē.

Kaut arī mēs dzīvojam tajā pasaules daļā, kuras pamatu veido kristīgo vērtību un ētikas pamatprincipi, ir jāatzīst, ka cilvēki tomēr nepazīst Jēzu Kristu un īsti neizprot, ko Viņš ir paveicis pagātnē, ko dara pašreiz un ko gatavojas darīt tuvākajā nākotnē. Šajā situācijā pietrūkst it kā kāda starpposma, kāda starpsavienojuma... Tas ir patiesas un dzīvas kristietības uzskatāmais piemērs. Kristus to salīdzināja ar pilsētu, kas atrodas kalna galā, ar gaismu, kas piepilda telpu un ļauj redzēt lietas to patiesajā gaismā, ar sāli, kas izmaina dzīves “garšu” jeb eksistences jēgu un virzienu.

Kristus sacīja: “Jūs esat mani liecinieki!” Katram no mums ir kāda spilgta liecība par to, ko Dievs ir darījis tieši mūsu dzīvē. Lūgsim pēc Svētā Gara vadības, lai Dievs dod mums vēlēšanos un iespējas dalīties savā garīgajā pieredzē un ticības piedzīvojumos ar saviem līdzcilvēkiem! Lūgsim, lai Svētais Gars piepilda mūsu sirdis ar Kristus mīlestību un misijas garu, aizdzenot remdenību un egoismu, tā vietā dāvājot kalpošanas prieku un vēlmi ar savu dzīvi pagodināt Dievu! Tā ir gatavība, pat iekšēja nepieciešamība jebkuros apstākļos meklēt Dieva gribu. Mūsu svarīgākais jautājums nav: “Ko es vēlētos šajā dzīvē sasniegt?”, bet gan “Kurp Dievs vēlas mani vadīt?” un “Kādus mērķus Dievs vēlas caur mani sasniegt?”

Vilnis Latgalis

Gaidāmie pasākumi

21. oktobris

1. draudzes Sabatskolas nodaļas rīkots seminārs “Vienotība Kristū” Rīgā, Baznīcas ielā 12a. Vada LDS Jauniešu kalpošanas nodaļas vadītājs Dāvis Trubeckojis un Emīlija Trubeckaja. Norises laiks 11.00 – 13.30. Seminārā tiks aplūkota garīgā tēma, kā arī praktiski metodikas jautājumi. Sirsnīgi aicināti visi interesenti!

2. – 4. novembris

Nedēļas nogale laulātiem pāriem ar Lidiju Neikuri Saulkrastos, viesu namā “Minhauzena unda”.

Programmā:

- Lidijas Neikures semināri (sīkāka informācija www.adventisti.lv);
- Allas Nimmikas praktiskais veselības seminārs;
- iespēja saņemt konsultācijas un uzdot jautājumus;
- kopīgs laiks laulātajiem;
- pastaigas gar jūru.

Dalības maksa līdz 16. oktobrim 45 EUR (no pāra), pēc 16. oktobra – 55 EUR. Pieteikšanās 29948903 (Ginta) vai 29869979 (Mārīte).

3. – 10. novembris

Vispasaules adventistu Lūgšanu nedēļa “Dieva Vārda nozīmīgums”.

18. novembris

Praktiskais seminārs Latvijas, Lietuvas un Igaunijas bērnu skolotājiem ar TED Bērnu kalpošanas nodaļas vadītāju Klāru Sančesu-Šūti Rīgā, Baznīcas ielā 12a.

SABATA DIEVKALPOJUMS LIMBAŽOS

Astotais septembris bija ļoti īpašs trim Vidzemes draudzēm – Limbažiem, Valkai un Saulkrastiem. Jau otro gadu sabraucām visas trīs draudzes kopā, lai iesāktu mācību gadu un atskatītos uz vasaras jaukāko piedzīvojumu – Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju nometni. Tas ir īpašs brīdis, kad draudzes un klubi satiekas, lai atcerētos to, kas piedzīvots.

Dievkalpojumā bija īpaša uzruna par to, ka Jēzus ir mūsu labākais Draugs. Lai arī cik uzticami ir mūsu paši tuvākie, Jēzus pārspēj visus ar to, cik ļoti Viņš mūs pazīst un saprot. Bērni tika aicināti uz skolu vienmēr ņemt līdzi savu labāko Draugu Jēzu. Notika īpaša svētību lūgšana, uzticot ikvienu bērnu Dieva gudrībai un apsardzībai.

Caur fotogrāfijām un video atskatījāmies uz piedzīvoto nometnē, dziedājām šī gada himnu un atcerējāmies jaukākos brīžus kopā. Pēc dievkalpojuma bijām pie jūras, kopīgi pusdienojām, dziedājām. No dabas materiāliem veidojām mākslas darbus, kas apkārtējiem nodotu liecību par Dieva mīlestību.

Esam pateicīgi par svētīgo laiku kopā!

Edija Subatoviča

VENTSPILS DRAUDZEI 110

22. septembrī Ventspils draudze svinēja 110 gadu jubileju. Draudzes pulku kuplināja brāļi un māsas no citām Latvijas draudzēm, kopā sanāca vismaz 130 cilvēki. Pirmajā daļā tika apskatīta Ventspils draudzes vēsture un atmiņās dalījās bijušie kalpotāji, brāļi sludinātāji. Stāstīto ar skaistām dziesmām bagātināja draudzes ansamblis un jaunākās paaudzes solists Andis, vijoles skaņdarbu atskaņoja Katrīna. Vēstures liecības papildināja fotogrāfijas no iepriekšējiem laikiem, tajās daudzi atpazīna sevi, fotogrāfiju liecības iedzīvināja arī interesantais brāļa Tāļvalža Viļņa stāstījums. Atmiņās dalījās un novēlējumus draudzes nākotnei izteica brāļi Modris Lapa, Zigurds Kukulītis, Andrejs Zilgalvis, Ojārs Incenbergs un Viktors Geide. Otro daļu vadīja brālis Edgars Zaikovskis, kopā ar sievu klātesošos iepriecinot ar skaņīgām dziesmām. Apsveikumus atveda Aizputes, Talsu, Tukuma, Kandavas, Liepājas, Rīgas, Siguldas un Cēsu draudzes. Brīnišķīgi muzikālie priekšnesumi atskanēja no Talsu draudzes bērniem un jauniešiem. Otrās daļas nobeigumā stiprinošus Dieva Vārdus līdzdalīja brālis Vilnis Latgalis. Visā pasākumā bija jūtama Svētā Gara klātbūtne, Dieva mīlestība un draudzes sadraudzība. Visi baudīja atkalsatikšanās prieku, un jaukas sarunas nenorima līdz pat pasākuma beigām. Pēc bagātīgā mielasta, kuru sarūpēja Ventspils draudzes labākie pavāri, viesiem bija iespēja iepazīt pilsētu, dodoties pastaigā. Šajā dienā Ventspils laika apstākļus noteica “vējš, kurš piedzimstot Liepājā, bet dzīvojot Ventspilī”. Viesi to varēja izbaudīt pilnā mērā! Šis bija pasākums, kurš atkal ļāva piedzīvot Debesu atmosfēru, kas valda visur tur, kur pulcējas Dieva bērni.

Jana Siliņa

KAS NOTIEK AR TEVI, KAD TEV KLĀJAS SLIKTI?

Erihs Baumgartners

(Ph. D., Andrews University, USA)

“Bet es gribu, brāļi, lai jūs zinātu, ka tas, kas ar mani notiek, ir drīzāk sekmējis evaņģēliju, ka manas važas ir kļuvušas Kristū zināmas visā virssardzē un arī visiem cietiem, un ticības brāļu vairākums, kas uzticējušies manām važām, ar vēl lielāku drosmi bezbailīgi sludina Dieva vārdu. Daži naida un strīda dēļ, bet citi ar labu prātu sludina Kristu. Vieni aiz mīlestības, zinādami, ka esmu šeit, lai aizstāvētu evaņģēliju, otri pasludina Kristu patmīlības dzīti, aiz netīriem nolūkiem, domādami ar to manām važām pievienot bēdas. Ko tad nu? Par katru veidu, kādā Kristus tiek pasludināts – vai ar izlikšanos, vai patiesībā, es priecāšos” (Fil. 1:12–18).

Jā, kas notiek ar tevi, kad viss ir slikti?

Interesanti, ka arī Jēzus par to runāja tad, kad stāstīja līdzību par dažādām augsnēm. Ir cilvēki, kuri jūtas saviļņoti, dzirdot labo vēsti; bet tad uznāk pasaules rūpes, kas dzēš ticību. Atlido putni, kuri apēd izsēto sēklu. Tikai viena augsne atnes labus augļus. Lasot Fil. 1:12–14, varam jautāt: ko Pāvils te raksta? Kam adresēta vēstule? Filipiešiem, protams. Kas ir šīs vēstules iemesls? Pateicība. Tā ir pateicības vēstule. Pateicība par ko? Filipieši bija vienīgie, kuri finansiāli regulāri atbalstīja Pāvilu. Viņš bija dibinājis daudz draudžu, bet tikai filipieši viņu atbalstīja materiāli. Kā šī draudze Filipos tika izveidota? Tas notika otrā misijas brauciena laikā. Pāvils tur nonāca pēc zīmīga sapņa saņemšanas, Svētā Gara skubināts, viņam nebija ļauts doties nekur citur. Svētais Gars viņam neļāva. Vai jūs dzirdat, kad Svētais Gars runā? Tad Pāvils nonāca Troādā, kas ir tā pati senā Troja. Noteikti esat dzirdējuši par

Trojas zirgu. Troja bija svarīga pilsēta. Kas tālāk? Svētais Gars dod sapni, tajā redzams maķedonietis, kurš lūdz: “Nāc un palīdzi mums!”

Kad Pāvils nonāca Filipos, viņš tur neatrada sinagogu, taču atrada dievbijīgus cilvēkus, piemēram, Lidiju. Šie cilvēki atvēra savu sirdi Kristum un tapa par pirmajiem kristiešiem Eiropā. Kas tālāk? Pāvils tika pērts un nonāca cietumā Filipos. Tad seko zemestrīce, kas atbrīvo cietumniekus. Cietumsargs atdeva savu sirdi Jēzum Kristum. Tāda ir patiesība: lai kādu iegūtu Kristum, dažkārt jāmaksā ar asinīm.

Filipieši pazina Pāvilu kā vīru, kurš ir bijis Filipu cietumā. Tagad Pāvils rakstīja vēstuli filipiešiem atkal no cietuma. Šoreiz viņš bija nonācis cietumā Romā. Tas notika pēc apcietinājuma Jeruzalemē. Bija jūdi, kuri vēlējās Pāvilu nogalināt. Tad Pāvils nonāca pie romiešiem. Kad Pāvils bija ieradies Jeruzalemē, draudzes vadītāji neredzēja tālāk par saviem aizspriedumiem. Pēc viņu padoma Pāvils bija devies uz templi.

Tolaik Jeruzalemes draudzi vadīja Jēzus brālis Jēkabs, kurš deva padomu: "Ej uz templi!" Elena Vaita raksta, ka tikai Jēzus Kristus brāļu aizspriedumu dēļ Pāvila misija tik ātri noslēdzās.

Kas notiek ar jums, kad jums atgadās kas slikts?

Vēstulē filipiešiem Pāvils norāda uz vairākiem svarīgiem principiem. Aplūkosim trīs no tiem.

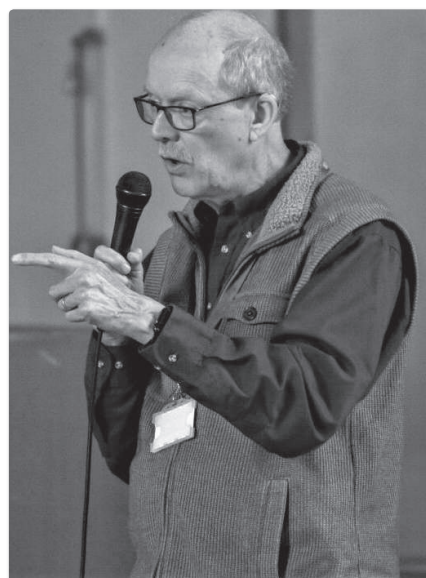
1) 12. pants. Apstākļi, kuros Pāvils atrodas, ir veicinājuši evaņģēlija izplatīšanos. Mums tie ir tikai vārdi, bet Pāvils šai laikā atrodas cietumā. Viņš atklāj savas sirds noslēpumu, viņš redz tālāk nekā citi, tālāk par acīmredzamo. "Es esmu cietumā, bet tas ir veicinājis evaņģēliju!" Neizprotami. Kad esam nepatīkšanās un problēmās, ko mēs ierasti darām? Sūdzamies. "Kāpēc es? Kāpēc ar mani?" Topam pārņemti ar savām problēmām. "Tas nav taisnīgi, ka tā notiek ar mani!" Viss iekšā vārās. Pārdzīvojumi. Tas pārņem; īpaši, ja ir paveikts kaut kas labs un pareizs.

Pāvils nonāca cietumā evaņģēlija sludināšanas dēļ. Viņš veica Dieva

Pāvils bija ieradies pie imperatora Nerona, kurš viņu uzklausa, bet neatbrīvoja. Tā nu viņš katru dienu un nakti pavadīja cietuma kamerā, saķēdēts ar kādu no karavīriem. Viņu apsargāja imperatora miesassargi. Tie bija īpaši apmācīti, spēcīgi, pieredzējuši karavīri. Un šādi karavīri katru dienu un nakti bija saķēdēti kopā ar Pāvilu. Viņš nevienu brīdi nebija vienatnē. Regulāri ar viņu kopā bija kāds karavīrs.

Kad mainās sardze, mainās karavīri. Viens karavīrs jautā otram: kas tik bīstams ir šai vecajā vīrā? Viņš tur kaut ko raksta. Ko raksta? Vēstules. Ierodas delegācija no kristīgās draudzes. Karavīri dzird sarunu. Tā ir par ticību uz Jēzu Kristu, kurš bija krustā sists, bet ir augšāmcēlies un mūžīgi dzīvs. Karavīri dzird lūgšanu un svētību vārdus un pārrunā savā starpā, ko ir redzējuši un dzirdējuši. Tas viņus iespaido, un Svētais Gars strādā karavīru sirdīs.

Viens no karavīriem sarunājas ar Pāvilu un atzīstas savos grēkos un

3) 14. pants. Manu ķēžu dēļ brāļi sludina bez bailēm. Tie ne tikai saredz Dieva klātbūtni apstākļos, kuros atrodas, bet arī saredz Dieva roku savā dzīvē, sabiedrībā un pat starp saviem gūstītājiem. Saredz Dieva klātbūtni grūtībās un dzīvē. Tā ir svarīga atziņa. Vai tu vēlies būt sekmīgs Jēzus Kristus sekotājs? Vai tu spēji saredzēt tālāk par acīmredzamo? Vai arī tu gaidi, kad atnāks gala laiks ar savām vajāšanām, un tad rīkosies? Tad būs par vēlu. Stipri par vēlu. Šī redzēšana ir jāmācās un jāapgūst tagad. Šī spēja jāattīsta katru dienu.

Es par to cīnos. Es atrodu par lietderīgu katru rītu atvērt Dieva Vārdu, lasīt to un ieklausīties. Tas paņem daļu mana laika, bet tas ir nepieciešams, lai saklausītu un saprastu, ko saka Dievs. Es klausos un vēlos dzirdēt, ko Dievs saka.

Kungs, palīdzi man saredzēt tālāk par acīmredzamo! Kā Tevi saredzēt? Pastaigājoties es sarunājos ar Dievu, meklējot Viņa gudrību. Viņš ir uzticams. Lai Dievs jūs svētī!

Svētrunas noraksts Nūboldas

Starptautiskajā draudzē

2018. g. 9. jūnijā.

(Materiālu sagatavoja Andris Pešelis)

Ir lietderīgi katru rītu atvērt Dieva Vārdu, lasīt to un ieklausīties. Tas paņem daļu dienas laika, bet tas ir nepieciešams, lai saklausītu un saprastu, ko saka Dievs.

misijas darbu, un viņam bija visi iemesli kurnēt un sūdzēties Dievam par notikušo: "Dievs, es Tev kalpoju no visas sirds, bet nu esmu ķēdēs!" Taču ko raksta Pāvils? Tas, ka viņš ir cietumā, ir veicinājis evaņģēliju. Jā, viņš bija nepatīkšanās, bet viņš lūkojās tālāk un augstāk par to. Viņš saredzēja ļaunumu savā dzīvē, bet ievēroja arī to, ka Dievs šo apstākli izmanto, lai izplatītu evaņģēliju.

2) 13. pants. Pāvils pievērs uzmanību rezultātiem: pat imperatora pilī visi zina, kādēļ viņš ir nonācis cietumā. Visi pilī zina – viņš ir ķēdēs Jēzus dēļ! Kad Pāvils ieradās Romā, viņš rakstīja jau 16. nodaļu vēstulē romiešiem. Šī vēstule it kā sagatavo plānotajam braucienam uz Spāniju. Taču viņš nezina, ka Spānijas vietā nonāks Romas cietumā. Situācija bija nepatīkama. Ir ielānāts misijas darbs jaunos laukos, viņš vēlas apciemot jaunās draudzes, bet tā vietā nonāk ķēdēs Nerona cietumā.

pārkāpumos. "Vai man ir kāda cerība?" Pāvils aicina karavīru kopā zēmoties lūgšanā, un notiek aizlūgšana. Notiek grēcinieka atgriešanās brīnums. Kad nožēlojam savus grēkus, Jēzus ir uzticams un taisns, Viņš piedod mūsu noziegumus un šķīsta mūs no mūsu pārkāpumiem. Ko cilvēks piedzīvo? Vai jūs atceraties to brīdi, kad izjutāt grēku piedošanu pirmo reizi? Daži ir dzimuši adventisti, bet te ir cilvēki no pasaules. Kas notiek? Sirdī ienāk miers. Šis karavīrs, pabeidzis savu maiņu, iet un stāsta pārējiem karavīriem par augšāmcēlto Jēzu Kristu. Tie viņam vaicā: "Kas ar tevi noticis? Tu pat seji esi mainījies." Šādi evaņģēlija vēsts iet no mutes mutē. Karavīri viens pēc otra atgriežas pie Kristus un top par kristiešiem, kuri liecina pilī tā, ka pat Nerona māte top par kristietu. Lūk, kas labs bija noticis! Pāvils skatījās tālāk par acīmredzamo tumšajā cietuma kamerā. Dieva roka bija ar viņu pie visa notikušā.

KĀ RISINĀT DRAUDZES VIENOTĪBAS JAUTĀJUMU?

Saprotamas ir draudzes locekļu rūpes par draudzes vienotību. Tomēr, paturot prātā Kristus līdzību par kviešiem un nezālēm – ka tie augs kopā līdz plaujamam laikam, ir nepieciešams meklēt vienotības iespējas, neskatoties uz spriedzi. Draudzes vienotība sakņojas pašā Dievā un Viņa atklāsmē Svētajos Rakstos. Grēks sašķēl Dieva darbu, kas ir radīts un organizēts, lai būtu vienots. Tiklīdz vienotais Dieva darbs top sašķelts, tas paliek bez vienota centra, cilvēki sašķēļas dažādās grupās un virzienos, kas atnes postošus rezultātus.

Cilvēku vienotība grēkā

Atsakoties no vienotības ar Dievu, cilvēce kļuva vienota grēkā un nāvē (Rom. 1:18–3:18; 5:12), tādēļ tai piemīt kopīga pieredze, attieksme un liktenis. Tomēr tā nav īsta vienotība. Lai gan cilvēce ir vienota grēkā, paši cilvēki savā starpā ir atsvešināti meklējumos pēc sevis realizēšanas un paš-izpaušmes. Meklējumos pēc sevis saglabāšanas cilvēki ir atsvešināti starp grupām un tautām. Ikviens cilvēks cenšas pats sevi celt centrā, kas nereti to noved pie konflikta ar pārējiem. Ja tie tomēr sanāk kopā, tad tikai tādēļ, ka tiem ir kopīgs mērķis, kas atnes ieguvumu. Taču atklāts konflikts uzliesmo, ja cerības uz ieguvumu neattaisnojas. Šī cilvēku sabiedrības fragmentācija ir dabiska. Tā ir dabiska arī ikvienā individuālā cilvēkā, kad iekšējais ego nonāk konfliktā ar viņu pašu, izjaucot cilvēka iekšējo pasauli, radot spriedzi starp vēlmi darīt labu, bet spēju to paveikt (Rom. 7:18–20).

Vienotība Kristū

Dievs Savu vienotību ir nodemonstrējis Jēzū Kristū: “Es un Tēvs ir viens” (Jņ. 10:30). Caur iemiesošanās Kristus

savienoja kritušo cilvēci ar Dievu. Šādi Kristus top par “galvu” jeb centru, pie kura atgriežoties, grēcinieks top vienots ar Tēvu, Dēlu un Svēto Garu (Jņ. 17:21, Ef. 4:4). Tas rosina cilvēkus tapt vienotiem arī vienam ar otru (1. Pt. 3:8–9). Kristus Sevi noliek Savu ļaužu centrā, šādi atjaunojot izjaukto vienotību un atnesot izlīdzināšanos (Kol. 1:20). Viņš apvieno atgrieztos grēciniekus, kuri pieņem Kristus glābšanu, vienotā miesā – Viņa draudzē (Ef. 2:12–16). Caur kristībām tie top par daļu no jaunās cilvēces, kas vairs nav sašķelta, bet ir vienota ar vienu centru – Jēzu Kristu.

Kristū izpaužas mūsu kopīgajā vēstī, kopīgajā misijā, kopīgajā dzīvesveidā, kopīgajā vispasaules kopienā, kuru dēvējam par savu draudzi. Mums ir “viena ticība”, kura iemieso vēsti par Kristus glābšanu, tuvojoties laika noslēgumam (Ef. 4:5; Atkl. 14:6–8; 2. Tim. 1:13–14). Šī vēsts ir cieši saistīta ar Kristus darbu. Mums ir kopīga vēsts, lai sagatavotu pasauli Kristus Otrajai atnākšanai (Atkl. 10:11; 14:6–12).

Vienotība Kristū atklājas veidā, kā mēs dzīvojam kristīgu dzīvi (Ef. 4:1–4). Kristus ir centrs, tādēļ draudzes vienotība tiek panākta, saskaņojoties ar Debesu

Draudzes vienotība ir tagadnes realitāte, un šis uzdevums var būt paveicams Svētā Gara spēkā. Mūsu vienotība Kristū izpaužas mūsu kopīgajā vēstī, kopīgajā misijā, kopīgajā dzīvesveidā, kopīgajā vispasaules kopienā, kuru dēvējam par savu draudzi.

Draudze ir šī Kristus glābšanas darba efektivitātes redzamā izpaušme. Draudzes vienotība apliecina, ka Dēls mūsu parādus izlīdzina Tēva priekšā (Jņ. 17:21–23). Bez draudzes vienotības Kristus salīdzināšanas darbam trūktu derīguma apliecinājuma šajā pasaulē. Tikai Viņā un caur Viņu mēs varam palikt vienoti un apliecināt pasaulei, ka Dievs ne tikai eksistē, bet arī aktīvi darbojas.

Acīmredzami vienoti Kristū

Draudzes vienotība ir tagadnes realitāte, un šis uzdevums var būt paveicams Svētā Gara spēkā. Mūsu vienotība

dzīvesveidu. Draudzes vienotība ir redzama draudzes struktūrās, kuras visas veicina vispasaules draudzes misiju (1. Kor. 12:12–14).

Šīs lietas ne tikai padara mūsu vienotību Kristū acīmredzamu, bet arī panāk, ka turamies kopā kā viena Dieva tauta.

*Izmantots: Angel Manuel Rodriguez.
Christian Unity,
“Adventist World”,
2013. g., jūlijs.*

*Materiālu sagatavoja
Andris Pešelis*

EVANĢELIZĀCIJAS SIMPOZIJS NŪBOLDĀ

No 19. līdz 24. augustam Anglijā, Nūboldas augstākās izglītības koledžā notika evanģelizācijas un draudzes izaugsmes simpozijš. to apmeklēja divi mūsu draudzes pārstāvji – Vilnis Latgalis un Mārtiņš Subatovičs. Simpoziju vadīja Marks Finlijs kopā ar sievu Ernestīni un komandas biedru Krisu Holandu. Kopumā simpozijā piedalījās aptuveni piecdesmit dalībnieki no visas Transeiropas divīzijas. Katru dienu sanākušie dzirdēja praktiskas lekcijas

par evanģelizācijas plānošanu un apguva jaunas idejas, kā aizniegt cilvēkus šajā laikmetā. Notikušais bija pirmais no trim simpozija posmiem, kuri iekļauti šajās mācībās. Nākamajos divus gadus vasarā Vilnis Latgalis un Mārtiņš Subatovičs uz nedēļu dosies apgūt programmas turpinājumu. Šoreiz piedāvājam interviju ar MĀRTIŅU SUBATOVIČU. Uzzināsim, kādas ir viņa pārdomas pēc mācību pirmā posma.

Vai Nūboldā bijī pirmo reizi? Kādi iespaidi par šo vietu?

Jā, tā bija pirmā reize Nūboldā. Jāsaka, man bija liela interese tur nokļūt, jo par Nūboldu daudz bija dzirdēts. Gaidīju šo braucienu ar prieku un nepacietību. Anglija ir ļoti skaista zeme, arī Nūbolda atrodas ļoti jaukā un salīdzinoši klusā vietā, ne pārāk tālu no Londonas. Skola ir muižas teritorijā, un šeit jaušamas vēsturiskas noskaņas. Vide bija ļoti patīkama. Varēju satikt Nūboldas jauniešus, piedalīties viņu dievkalpojumā, doties pārgājienā. Sajutu Nūboldas “garšu”, neskatoties uz to, ka mācību gads vēl nebija sācies un liela daļa jauniešu vēl nebija ieradušies. Izbaudījām arī kopmītnes un brīnišķīgo kafejnīcu, kas nodrošināja ļoti labu un plašu veģetāro virtuvi. Skolā ir ļoti atsaucīgs personāls un patīkama atmosfēra. Esmu pateicīgs Transeiropas divīzijai un Nūboldas koledžai par šādu mācību organizēšanu!

Kāds bija jūsu dienas grafiks simpozija laikā?

Dienas plānojums bija intensīvs. Mums bija tikai sešas dienas mācībām, tādēļ programma tika veidota tā, lai saņem-

tu pēc iespējas vairāk. Diena iesākās ar PLAD (Personīgais Laiks Ar Dievu) un brokastīm, un dienas gaitā mums bija četras lekcijas, divas no tām vadīja Marks Finlijs, atlikušās tika uzticētas Ernestīnei Finlijai un Krisam Holandam. Pēc vakariņām bija iepļānots īpašs laiks konsultācijām, kad varēja pieteikties uz individuālām sarunām pie šiem trim lektoriem. Arī mēs ar Vilni izmantojām šo iespēju sarunām, tā ieguvām daudz vērtīgu padomu attiecībā uz evaņģelizāciju Latvijā. Pieprasījums pēc šīm sarunām bija ļoti liels, tādēļ nereti izmantojām laiku pie pusdienu galda vai tad, kad devāmies pastaigās ar kādu no runātājiem.

Kā Tu vērtē šīs mācības? Vai tās bija noderīgas?

Šīs bija vienas no visvērtīgākajām mācībām, kurās esmu piedalījies. Iespējams, šīs bijušas visietekmīgākās. Tās bija ļoti praktiskas. Auditorijas lielums bija Marka Finlija izvēlēts, lai apmācības varētu būt interaktīvas, uzdodot jautājumus un piedaloties diskusijās. Jutos privilēģēti, ka varēju piedalīties. Marka Finlija komanda dalījās savā pieredzē, atklāti stāstot gan par veiksmēm, gan neveiksmēm evaņģelizācijas darbā. Tas daudz iemācīja un deva jaunu iedrošinājumu.

Ar ko šīs lekcijas atšķirās no citām, kurās esi piedalījies? Vai tu ieteiktu draudzes locekļiem apmeklēt evaņģelizācijas mācības?

Jāsaka, ka arī mums Latvijā un citviet notiek mācības, pastāvīgi ierodas lektori, saņemam materiālus. Īpašais, kas atšķīra šo semināru no citiem, bija tas, ka Marks Finlijs ir praktiķis, viņa komanda ir cilvēki, kas dara ļoti daudz. Lai kurā pasaules vietā viņi būtu – Amerikā, Āfrikā, Eiropā, Āzijā – viņiem ir augļi. Dievs viņus ir ļoti svētījis. Simpozijā varējām apgūt to, kādas metodes darbojas šodien. Mācības uzlūkoju par ļoti vērtīgām, mums nepieciešama šāda iedvesma. Es ieteiktu cilvēkiem no Latvijas vērtēt iespējas, kas tiek piedāvātas, censties uzzināt, vai mācību lektori ir cilvēki, kas paši aktīvi darbojas evaņģelizācijā, vai viņi nāk no misijas lauka, no aktīva darba.

Kādas ir galvenās atziņas, ko ieguvu šajā laikā?

Vislielākā atziņa un atslēgas vārds, ko esmu guvis, redzot Marka Finlija ko-

mandu, ir darbs. Ļoti nopietns un intensīvs darbs. Protams, Finliju ģimene ir gandrīz leģendāra, un varbūt arī man kaut kādā mērā bija šī izjūta, ka Marks Finlijs ir superzvaigzne, cita līmeņa cilvēks ar sevišķu apdāvinātību, kas tālu pārsniedz to, kas ir mums. Šķita, ka mēs šeit nevarētu kaut kam tādām tuvojies, sasniedzot tādas augļus, kā sasniedz šī komanda. Tomēr, pavadot šīs dienas kopā un iegūstot ne tikai jaunas evaņģelizācijas atziņas un metodes, bet redzot viņu personības, esot kopā sarunās, pastaigās, ēdienreizēs, redzot, cik viņi ir vienkārši un pazemīgi, nācās secināt, ka viņi ir tādi paši kā mēs, arī viņi risina līdzīgas problēmas, sastopas ar tādiem pašiem izaicinājumiem kā mēs. Viņu kalpošanā apvienojas divi pamatelementi, kas mani uzrunāja visvairāk – pirmais ir viņu personība, kurā iekļaujas lūgšanu dzīve, mīlestība uz Svētajiem Rakstiem, personīgā dievbiļība, un otrs elements – milzīgs darbs.

Kā Tev šķiet, kas visvairāk uzrunā cilvēkus Eiropā?

Esmu pārliecināts, ka cilvēkus uzrunā Jēzus. Viņš ir vajadzīgs cilvēkiem Eiropā. Viņa personība, attiecības ar Viņu. Tas mums jānodod pasaulei tīrā veidā, neiejaucot tur sevi, savu interpretāciju. Mums jāatklāj cilvēkiem Jēzus Viņa pievilcībā un būtībā. Elena Vaita grāmatā "Kristus dziedinošā kalpošana" raksta, ka pasauli aizsniegs vienīgi Kristus metode. Un tā ir – mums jāmeklē iespēja cilvēkiem palīdzēt, iedraudzīt viņu vajadzības, iedraudzēties, iemantot viņu uzticību un tad jāaicina sekot Jēzum.

Šajās mācībās Kriss Holands līdzdalīja kādu unikālu pētījumu, ko viņš veicis, rakstot doktora disertāciju par draudzes

izaugsmi. Pētījumu veicis teologs, mācītājs Tomass Reiners, kurš vada plašāko kristīgo resursu bāzi pasaulē – *Life Way*. Līdzšinējos pētījumos par draudzes izaugsmi aptaujāti cilvēki, kuri nepieder draudzei. Viņiem tiek jautāts, kādai vajadzētu būt draudzei, lai viņi to apmeklētu. Šie cilvēki izsaka viedokli, bet draudzei tomēr nepievienojas. Savukārt šajā pētījumā tika aptaujāti cilvēki, kuri iepriekš ar draudzi nav bijuši saistīti, taču ir ienākuši draudzē. Tika noskaidrots, kas ir bijis tas, kas viņus piesaistījis un licis palikt draudzē. Pētījuma rezultāti ir pārsteidzoši. Pirmajā vietā, 90% gadījumu, iemesls pievienoties draudzei bijis mācītājs un viņa sludināšana. Otrajā vietā, 88% gadījumu, tās bijušas doktrīnas, kas rāda, ka šiem cilvēkiem ir svarīga bībeliskā mācība. Trešajā vietā – 49% – iemesls pievienoties draudzei bijis sadraudzība, un 11% gadījumu iemesls bijis mūzika un pielūgsmes veids. Šis pētījums ir revolucionārs un atklāj ko radikāli jaunu, jo bieži mūs cenšas pārliecināt, ka galvenais ir sadraudzība un mūzika. Izrādās,

ka īstais spēks ir Dieva Vārdam un mūsu sludināšanai. Īpaši mums, adventistiem, mūsu vēsts ir dārgums. Tas rāda, ka it visur cilvēkus uzrunā skaidra, bībeliska vēsts.

Kā evaņģelizācija Latvijā varētu darboties sekmīgāk?

Mums mācīja evaņģelizācijas procesa plānošanu. Evaņģelizācija nav viens pasākums vai kampaņa, bet pasākumu ķēde, tīmeklis. Tai jātiek plānotai vismaz uz gadu vai pusotru. Marka Finlija komanda ieteica to plānot divu gadu garumā. Manuprāt, tas ir kaut kas tāds, ko mēs Latvijā esam salīdzinoši maz darījuši. Mums notiek ļoti labi pasākumi, bet pietrūkst sasaistes, mērķtiecīgas virzības, kur viens pasākums ved uz nākamo, kur redzam soļus, ar kādiem virzāties uz priekšu. Pasākumu noslēgumā ir lielā evaņģelizācijas kampaņa, kurā notiek seminārs, Dieva Vārda sludināšana, vakari, kuros cilvēki nāk un tiek aicināti nodot dzīvi Jēzum. Tas ir rūpīgs un plānots darbs. Kādā sarunā ar Ernestīni Finliju viņa atzina, ka neuztver nopietni tādu draudzi, kurai nav vismaz gada, bet vislabāk pusotra līdz divu gadu plāns. Jāveido kalendārs ar sagatavošanās darbiem lielajai kampaņai, kas būs noslēgumā. Viņa ieteica nerīkot daudz un dažādus pasākumus, īpaši, ja draudzīte nav liela, bet izvēlēties vienu vai divas kvalitatīvas kalpošanas, kurās koncentrēt spēkus un resursus, lai tam būtu rezultāti.

Dāvanā saņēmām materiālus, ko izveidojuši Marks Finlijs un viņa sieva. Tā ir evaņģelizācijas rokasgrāmata, kurā soli pa solim tiek izskaidrots, kā aizsniegt cilvēkus. Draudžu savienības prezidents ir atbalstījis šīs grāmatas tulkošanu, lai tā būtu pieejama Latvijas draudzēm. Rīgas 1. draudzes padome ir

lēmusi, ka vēlas sekot šai rokasgrāmatai. Mēs ticam, ka tas nesīs augļus un būs par iedvesmu citām draudzēm.

Kā Tev šķiet, kas dara cilvēku par misionāru?

Es domāju, ka cilvēks kļūst par misionāru tad, kad viņā dzimst vēlēšanās stāstīt citiem par Jēzu. Kad cilvēka sirdī ienāk atbildības izjūta par citām dvēselēm, apziņa, ka tuvinieku, līdzcilvēku, pazīņu glābšana ir ne tikai Dieva un debesu, bet arī tava atbildība. Kad izjūti, ka no Tavas līdzdalības ir atkarīga līdzcilvēka pazušana vai glābšana. Es atceros brīdi, kad manā sirdī ienāca šī atbildība. Dvēseļu glābšanas nasta šķita tik smaga, ka likās – man ir jāizglābj visa pasaule. Protams, mums jāsaprot, ka glābējs ir vienīgi Jēzus Kristus, bet tomēr katrs cilvēks, kurš piedzīvo patiesu atgriešanos, piedzīvo šo misijas apziņu. Man šķiet, ka šis jautājums ir ārkārtīgi nopietns. Ja cilvēks neizjūt dedzību un vēlēšanos kalpot un liecināt, tad ir jautājums, vai viņš patiešām ir sastapis Jēzu, vai viņš patiesi ir atgriezies?

Ko tu ieteiktu tiem, kuri nejūtas tik droši iesaistīties evaņģelizācijā?

Jāsāk ar lūgšanām. Lūgšana un ticība, kā mums sacīts, paveiks to, ko nekāds spēks uz zemes nevar paveikt. Mums var būt dažādi attaisnojumi, kāpēc mēs kaut ko nevaram darīt. Mums ir bail uzsākt sarunu, jo nezinām, ko teikt.

Mēs baidāmies iziet uz ielas un uzrunāt svešus cilvēkus, jo šķiet, ka mūsu personība nav tam piemērota. Un to var saprast. Varbūt cilvēks nevar dziedāt, publiski runāt vai pasniegt Bībeles stundas. Taču nav nekāda attaisnojuma, lai nelūgtu par cilvēkiem. Vienīgais attaisnojums ir tas, ka mēs negribam to darīt. Lūk, šeit ir patiesais pārbaudījums. Te cilvēks var ieraudzīt savu sirdi. Lūgšanām nav vajadzīga sevišķa drosme un apdāvinātība. Jautājums ir vien – vai manā sirdī ir dedzība par cilvēkiem? Ja es mīlu cilvēkus, es lūgšu par viņiem. Varbūt pat stundām, ieguldot sevi, atdodot sevi. Jo jautājums ir par to, cik es esmu gatavs ziedoties. Lūgšana ir tā vieta, ar ko varam sākt. Lūdzot arī par tiem, kas kalpo. Kad mēs to būsim darījuši, Dievs izlies mūsos spēku un drosmi liecināt.

Otrs – varbūt mēs neesam gatavi runāt, bet mēs varam parādīt ar darbiem, ka cilvēki mums rūp, ka viņi mums interesē. Mēs varam nepateikt nevienu vārdu, bet ar darbiem parādīt Jēzu, un cilvēki jautās, kas tā ir par mīlestību. Tad varēsim atbildēt – tā nāk no Jēzus sirds.

SAVIENOJIES! IEDVESMOJIES! MAINIES!

TRANSEIROPAS DIVĪZIJAS DARBINIEKU KONFERENCE

Šī vasara noslēgusies ar kādu ievērojamu pasākumu – no 28. augusta līdz 3. septembrim Serbijas galvaspilsētā Belgradā notika Transeiropas divīzijas Eiropas darbinieku konference. Iespaidu ir daudz! Esam iedrošināti darboties savās draudzēs, dodot to, ko esam saņēmuši.

Konference sākās 28. augusta vakarā. Atklāšanas ceremonijā bija ieradies Serbijas viceprezidents, kurš uzsvēra, cik svarīgas mūsdienās ir Bībeles patiesības. Mūs priecēja serbu nacionālās dejas un dziesmas, kas ļāva ieskatīties šīs tautas kultūrā un mentalitātē. Svētku programmu turpināja Ģenerālkonferences prezidents Teds Vilsons, viņš vērsa mūsu pārdomas uz nopietno atbildību un laiku, kurā dzīvojam. Ir laiks, kad mums jāmil savs kontinents un jā rūpējas par to kā nekad agrāk, jo tik daudzi cilvēki vēl nav dzirdējuši skaisto vēsti par Jēzu.

Konferences moto bija "Savienojies! Iedvesmojies! Mainies!" Ik dienas rīta un vakara sanāksmēs varējām dzirdēt dažādu runātāju svētrunas par šīm tēmām, tām sekoja sarunu programmas, kurās tika piedāvātas trīs uzrunas par kādu aktuālu tematu, bija iespēja uzdot jautājumus un saņemt atbildes. Konferences laikā varējām apmeklēt arī dažādus seminārus, to tematika bija ļoti daudzpusīga, katrs varēja izvēlēties un iegūt sev nepieciešamāko stiprinājumu un iedvesmu.

TED Eiropas darbinieku konference bija brīnišķīga iespēja plašāk paraudzīties uz adventistu draudzi Eiropā. Dievam ir neskaitāmi veidi, kā uzrunāt cilvēkus šajā gadsimtā, šajā sekulārajā un grūti aizsniedzamajā pasaules vietā. Tas nav neiespējami! Cilvēki visos laikos un paaudzēs ilgojas būt mīlēti, saprasti un

uzklausti. Jēzus metode vēl joprojām darbojas. Mēs esam aicināti nenošķirties no cilvēkiem, bet mīlēt un meklēt veidus, kā atklāt Kristus pievilcīgumu, kas pārspēj pasaules ārējo spožumu.

MĀRTIŅŠ UN EDIJA SUBATOVIČI:

Esam pateicīgi Dievam, ka varējām būt šajā pasākumā. Gribam dalīties atziņās, kas uzrunājušas un mainījušas mūsu personīgo laiku ar Dievu.

Bijām uz **Pāvela Goijas** (Pavel Goia) semināriem, kuros sapratām, cik ļoti gribam iegrimt lūgšanās un piedzīvot brīnumus Dieva spēkā. Mums jāpaliek lūgšanās tik ilgi, kamēr sadzirdam Viņa plānus, nevis jālūdz, lai Dievs svētī mūsu izdomātos ceļus. Ja pienāks cīņa, jāatceras, ka tā ir iespēja dot liecību, iespēja palikt uzticīgiem un vērst skatu vienīgi uz Jēzu, nevis uz savām problēmām. Mūs uzrunāja doma, ka Dieva risinājumi mums visbiežāk liksies traki un nesaprotami, bet tad, kad viss liekas skaidrs un salikts pa plauktiņiem, tieši tad tie ir mūsu pašu plāni.

Atklāšanas ceremonijā **Teds Vilsons** (Ted N. C. Wilson) uzrunāja ar domu, ka mūsu pēdas ir skaistas, par atsauci ņemot Jesajas 52:7 "Cik mīlīgi ir kalnos prieka vēstneša soļi, kas vēstī mieru, atnes labas ziņas un sludina pestīšanu, kas saka Ciānai: tavs Dievs ir ķēniņš!" Debesīs būs cilvēki, kas teiks, ka mūsu pē-

das ir skaistas, jo esam gājuši pie viņiem nest Labo Vēsti. Lai Dievs dod mums to piedzīvot!

AGRIS UN BAIBA BĒRZIŅI:

Atskatoties uz piedzīvoto šī gada darbinieku sanāksmē Belgradā, mācāmies būt pateicīgi par visu: par apsardzību ceļā, priecīgajiem sastapšanās brīžiem, pieredzes apmaiņu, atpūtu no ikdienas skrējiena, iegādātajām grāmatām, sirsnīgajiem lūgšanu brīžiem Lūgšanu istabā, jauniegūtajām atziņām semināros, iedvesmu turpināt strādāt Kunga druvā savā zemē, kā arī par sāpīgajiem pārdzīvojumiem un nopūtām, redzot ienaidnieka centienus un nereti arī panākumus, vadot draudžu vadītāju soļus prom no šaurā ceļa.

Sanāksmes moto bija "Aizsniegt Eiropu". Varējām no jauna apzināties, ka to aizsniegt var tikai, esot ciešā savienībā ar Dievu, meklējot patieso vienotību savā starpā uz Dieva Vārda pamata, ļaujot tikt izmainītiem Dieva žēlastībā un piepildītiem ar Viņa Svēto Garu, īstenojot nevis mūsu, bet Viņa plānu. Starp daudzajiem runātājiem vislielāko iespaidu atstāja tie, kuri bija pietiekami pazemīgi, lai atzītu savu nespēku un pagaužinātu Dieva spēku savā dzīvē un kalpošanā, kuri nelīdzdalīja tik daudz teorētiskās zināšanas, bet dalījās praktiskajos piedzīvojumos ar Dievu.

Dažas iedvesmojošas domas no dzirdētā:

Džerijs Peidžess (*Jerry Pages*): “Apustuļi 10 dienas lūdza, tad 10 minūtes sludināja, un atgriezās tūkstoši. Vai šodien nedarām otrādi – mazliet lūdzot un daudz sludinot?”

Čidi Ngvaba (*Chidi Ngwaba*): “Jau 19. gadsimtā Dievs caur Elenu Vaitu mums ir devis patiesos dziedniecības līdzekļus. Arī pasaules ārsti to atzīst. Būšu paties, sakot, ka mans priekšstats par Elenu Vaitu bija nepareizs – likās, ka viņa tikai aizliedz. Bet tad izlasīju grāmatu “Kristus dziedinošā kalpošana”, un manas domas mainījās. Mūsu draudzes rokās ir efektīvākais atveseļošanās un palīdzības plāns pasaulē – ārstēt dzīvesveida slimības ar vienkāršiem, Dieva dotiem dziedniecības līdzekļiem. Un arī mums, kas strādājam draudzēs, ir jā rūpējas par savu veselību. Stress un nemiers šodien pārņem pasauli un cenšas pārņemt arī mūs, bet mums kā Dieva bērniem ir jāsaprot, kuras ir svarīgās lietas. Dažreiz mēs šīs svarīgās lietas – veselību un ģimeni – izstumjam ārā, jo mums liekas, ka viss cits ir svarīgāks. Tas ir mūsu, sludinātāju un mācītāju, uzdevums – padarīt veselības vēsti pozitīvu!”

Gerijs Krauze (*Gary Krause*): “Liela daļa pasaules iedzīvotāju ir pašpietiekami, dzīvo labklājībā, un tiem liekas, ka viss, kas viņiem vajadzīgs, ir viņu sniedzamības robežās. Kristus metode ir vienīgā, kas parāda, kā aizsniegt arī šos ļaudis. Tā darbojas. Lūdziet! Cīnieties! Un jūs to piedzīvosiet! Draudzes ēka, Sabata dievkalpojums un neskaitāmās programmas nav draudze Kristus izpratnē, draudze ir dzīvesveids, piepildot Kristus metodi.

Kādā Amerikas štatā adventistu draudzei tika piešķirta ēka kalpošanai vienā no galvenajām ielām. Draudze no sirds palīdzēja iedzīvotājiem – pasniedza dažādus bezmaksas kursus, pieskatīja bērnus, kad vecāki to lūdza, uzkopa apkārtni, iekopa puķudobes, tīrīja no sienām grafiti. Pienāca diena, kad valdība mainīja plānus un vēlējās adventistu draudzei ierādīt citu ēku, nomalē. Pirmais, kurš iestājās pret šīm pārmaiņām, bija katoļu

priesteris, viņš teica: “Adventistu draudzes kalpošanai ir jāierāda pati galvenā vieta. Bez tā visa mēs pazudīsim.”

Austrālijā draudze nolēma kalpot sabiedrībai, gatavojot pusdienas tiem skolēniem, kuru ģimenes to nevarēja atļauties. Tad kādu dienu šīs skolas vadība izlēma, ka skolai vajadzīgs kapelāns. Bija nepieciešama vecāku atļauja. Vecāki teica: “Jā, bet tikai tad, ja šis kapelāns būs no adventistu draudzes, kura baro mūsu bērnus.”

Pāvels Goija: “Nefokusējieties uz cīņu, uz problēmām, bet gan uz Dievu. Lielākā problēma ir, ka mēs neredzam Dievu. Sātans cenšas atņemt ticību, nevis darbu. Dievs saka: problēmu vidū skaties uz Mani un pielūdz Mani.”

No visa piedzīvotā vēl vairāk saprotam, cik svarīgi mūsu laikā sekot Berojas ticīgo piemēram – vērtēt Rakstus, saskaņot savu dzīvi ar tiem un visu dzirdēto pārbaudīt, vai tā tiešām stāv rakstīts!

Lai Dievs dāvā piedzīvot patiesu atgriešanos pie “pirmās mīlestības” un redzēt, kā Kristus spēkā ir iespējams aizsniegt Eiropu! Apmesimies vēl sirsnīgāk lūgt par mūsu vadītājiem, mācītājiem un draudzēm!

IMANTS UN ELĪNA ĢIPŠLI:

Mūsu sirdis pildās ar pateicību, atceroties kopā būšanas prieku Belgradā, Trans-eiropas divīzijas mācītāju, kalpotāju un viņu otro pusīšu sanāsmē. Bijām priecīgi satikt tik daudz kalpošanai nodevušos adventistus vienkopus. Rokasspiedieni,

apskāvēni, smaidi, smieklī un prieka asaras pavadīja visas šīs dienas.

Īpaši priecīgi esam par uzrunām, kopīgu slavēšanu un iespēju piedalīties kopkorī noslēdzošajā dievkalpojumā. To mēs nekad neaizmirsīsim! Tas bija ļoti skaisti! Padalīsimies ar galvenajām atziņām no semināriem:

Ādams Ramdins (Adam Ramdin): “Z paaudze”. Lielākie izaicinājumi, ar kuriem jāsastopas gan atšķirīgajām paaudzēm, gan draudžu kalpotājiem, ir sabiedrībā nekad iepriekš nepiedzīvotā situācija. Nekad iepriekš nav bijis tā, ka jaunie cilvēki daudz labprātāk meklē atbildes uz jautājumiem internetā, nevis pie vecākiem vai vietējā mācītāja. Paaudze, kas ienākusi pasaulē viedtālrunu ēras laikā, dzīvo tā, it kā šāds stāvoklis būtu bijis vienmēr – bez informācijas robežām. Diemžēl informācijas pārbagātība nes līdzīgi daudz problēmu. Piemēram, runājot par seksualizāciju, nevar nepieņemt, ka senāk, lai iegūtu pornogrāfiskus materiālus, bija kaut kur jādodas un šie materiāli jāiegādājas vai jāpaņem, savukārt tagad tie ir katram kabatā. Līdz ar tehnoloģiju attīstību mainās arī to lietošanas ieradumi. Jaunā paaudze ir ļoti labi informēta, bet tās morāle un vērtības ir zudušas. Par to liecina pētījumi. Milleniāļi (tie, kas dzimuši laikposmā no 1980. līdz 1990. gadam) un Z paaudzes jeb Online paaudzes pārstāvji (tie, kas dzimuši pēc 2000. gada) grib saņemt atbildi uz jautājumu: “Kā tas darbojas?” Tāpēc viņi dod priekšroku stāstiem un pieredzei. Jāatzīmē, ka Z paaudzē tikai 4% ir bībelisks pasaules redzējums.”

Džefrijs Brauns (*Jeffrey Brown*): “4 līderības gadalaiki”. Dž. Brauns atzīmēja, ka visu kalpotāja mūžu var iedalīt gadalaikos, kas ir cieši saistīti ar laulību. No 20 līdz 35 gadiem ir pavasaris, kas raksturojas ar lielām cerībām, plāniem un sapņiem. Kā stāstā par Jēkabu un Rāheli, kad viņam daudzi gadi likās kā viena diena, ko viņš strādāja mīlestības dēļ pret meiteni. Atslēgvārds šim periodam ir “Sekošana”. Vasara: 35 līdz 50. Atslēgvārds ir “Disciplīna”. Rudens: 50 līdz 65, atslēgvārds – “Modelēšana”. Šajā sezonā “koku lapas vairs nav tik zaļas” kā iepriekš. Šajā dzīves periodā ir jābūt īpaši uzmanīgiem, lai saglabātu uzticības pilnas attiecības laulībā. Mācītāji nav imūni pret kārdinājumiem, tieši otrādi – tā ir riska kategorija dažādu iemeslu dēļ, par kuriem runāts daudz

pētījumos, bieži to saprot tikai tie, kas paši ir kalpotāji. Ziema 65+, atslēgvārds ir “Mentoringi”. Lektors atzīmēja, ka Ābrahāma un Sāras brīnumainais stāsts par vecumdienās dzimušo bērnu ir atgādinājums ziemas sezonas kalpotājiem par to, ka arī sirmā vecumā mēs varam nest augļus.

Viktors Māršals (*Victor Marshall*): “Tavas draudzes emocionālais stāvoklis”. Pēc vairākiem kritērijiem un sistēmas, kuru izstrādājis pats lektors, viņš piedāvā noteikt draudzes “veselības stāvokli”, nosakot, cik daudz ir iespējams virzīt draudzi atveseļošanās procesā. Izstrādājot konkrētu rīcības plānu, iespējams darboties dažādās jomās: tie var būt teoloģiski, attiecību, garīgi, psiholoģiski jautājumi, pie kuriem plānoti un mērķtiecīgi strādājot, ir iespējams panākt labus rezultātus. Bet tas ir atkarīgs arī no konkrētās draudzes esošā veselības stāvokļa.

Gābors Mihalecs (*Gábor Mihalec*): “Vai esi drošs, par ko Tu cīnies?” Br. Gābora prezentācija bija par to, ka visu laulāto dzīvē notiek mazākas un lielākas cīņas par dažādiem, it kā vienkāršiem jautājumiem, kuri ir tikai aisberga redzamā daļa. Patiesā cīņa notiek par daudz dziļākiem jautājumiem – kā cieņa, mīlestība, drošība attiecībās. Viņš to sauca par laulāto horeogrāfiju, kuru var paredzēt jau no tāluma. Arī kaimiņi. Katrs pāris ir kā bezpalīdzīgi upuri, kamēr neatzīst attiecību modeļus. Katra paša rokās ir viņa vai viņas laulības virziens. Veids, kā būt noteicējam, ir: “Rakt dziļāk” pēc lietas būtības, dalīties, jautāt. Pāru spēja pārrunāt notiekošo ir nepārvērtējama. Lektors aicināja iedomāties, ka tavam laulātajam pārim ir divas iedomātas pogas: zila un sarkana. Nospiežot uz sarkanās, rodas destruktīvs dialogs (vai monologs). Visas pozitīvās rīcības un vārdi ir zilā poga. Mūsu rokās ir izvēle. Mazliet ar

humoru lektors aicināja neļaut kaimiņiem “ēst popkornu” un skatīties jūsu “dzīves kino” uz jūsu rēķina.

TĀLIVALDIS VILNIS:

Šī konference bija ļoti laba, jo tajā varējām apmeklēt dažādus seminārus. Es apmeklēju vairākus, bet vēlos dalīties ar dzirdēto divos no tiem.

Pirmo vadīja **Marko Lukičs** (*Marko Lukic*), viņš runāja par tēmu “Mācītājs kā emocionālās un garīgās vardarbības upuris.” Runātājs uzsvēra, ka šāda veida vardarbība ir sastopama vidē, kur valda demokrātija un tajā pašā laikā ir ļoti augstas prasības pret cilvēkiem, tieši tāpēc par to varam runāt adventistu draudzes kontekstā – esam gan demokrātiska draudze, gan tajā pašā laikā mums ir ļoti augstas prasības. Parasti šo emocionālo un garīgo vardarbību mācītāji piedzīvo no draudzes cilvēkiem. Protams, ir arī izņēmumi, bet lektors pievērsa uzmanību regulārajai vardarbībai draudzes vidē. Ir normāli, ka mācītājs saņem konstruktīvu kritiku, aizrādījumus vai pamācības utt., taču seminārā uzmanība tika vērsta uz cilvēkiem, kuri jau gadiem uzbrūk mācītājiem par jebkādiem jautājumiem un problēmām, varētu teikt, ka tā ir viņu “neapzinātā garīgā kalpošana”. Lektors uzsvēra: ir jāsaprot, ka šie vardarbīgie cilvēki bieži pat neapzinās savu slikto attieksmi pret mācītāju.

Marko Lukičs minēja dažas lietas, kuras vardarbīgi ticīgie lieto, lai vērstos pret mācītāju:

- vainas sajūta – mācītājs tiek vainots visās draudzes problēmās (nav kristību, nav līdzekļu, nav sadraudzības, kādai māsai nav saskaldīta malka utt.);
- kauna sajūta – visiem cilvēkiem un arī Dievam ir kauns par tādu mācītāju (mācītājs nemāk runāt, neprot ģērbties, mācītāja bērni ir negarīgi utt.);

- kļūdu uzskaitīšana – ir cilvēki, kurus dēvē par uzskaitvežiem, viņi fiksē visas mācītāja kļūdas, pat tās, kuras pieļautas pirmās desmit gadiem, un tad noteiktos brīžos mācītājam tās atgādina;

- mācītāja viedokļa nonicināšana, kas nozīmē, ka mācītājs nekad neko pareizi nesaprot un nezina.

Vēlreiz uzsveru – lektors ar to nedomāja konstruktīvu kritiku, kas ir normāla lieta kristīgā vidē. Viņš minēja vēl vairākus vardarbības veidus, bet ar šiem pietiks, lai lasītājs saprastu, par ko ir runa. Ko tad darīt un kā rīkoties? Marko Lukičs ieteica darbā ar šādiem cilvēkiem lietot valstības metodi. Kāda tā ir? Censties saprast, ka patiesībā šie cilvēki grib to labāko, jo viņi jūtas atbildīgi par “slikto” mācītāju atmakošanu. Tātad šo cilvēku motīvi parasti ir cēli, jautājums ir par izpildījumu. Lektors arī uzsvēra, ka šie taisnības cīnītāji bieži paši, it sevišķi bērnībā, ir cietuši vardarbību no kādas autoritatīvas personas, piemēram, skolotāja, audzinātāja, vecākiem utt., tāpēc viņi pat zemapziņas līmenī ienīst un cīnās pret jebkuru autoritāti, un mācītājs ir viena no tām. Bieži šādiem cilvēkiem ir pilnīgi citāda domāšana, atšķirīga no draudzes vairākuma, tāpēc vienmēr visas domstarpības atrisināt nebūs iespējams. Mācītājam ar šādiem cilvēkiem nav jākaro, bet, pirmkārt, ir jālūdz Dievs par viņiem un, otrkārt, jānovelk precīzas līnijas, par ko jūs esat atbildīgs, bet par ko – nē. Turklāt mācītājam nevajadzētu justies kā upurim dažādos uzbrukumos, kas vērsti pret viņu, bet pieņemt, ka šādi cilvēki mums ir kā skolotāji, ka pat nepamatotie uzbrukumi un pārmetumi ir kaut kas, no kā varam mācīties. Apustulis Pāvils 2. Kor. 12:10 ir teicis: “Tādēļ man ir labs prāts vājībās, pārestībās, bēdās, vajāšanās un bailēs Kristus dēļ. Jo, kad esmu nespēcīgs, tad esmu spēcīgs”. Tādējādi šīs dažādās situācijas sniedz iespējas mūsu izaugsmei.

Vēl pēdējā atziņa no šī semināra – garīgajā vidē kopā augs gan kvieši, gan nezāles līdz pat pašam pasaules galam, tāpēc mums jābūt gataviem dažādiem izaicinājumiem un jālūdz Dievam gudrība, kā tos risināt.

Otra nodarbība, kuru vēlos īsi pieminēt, bija par mācītāju ētiku. To vadīja **Nikolass Sotomaiors** (*Nicholas Sotomayor*), kas ir strādājis par pasniedzēju daudzās adventistu augstskolās. Ētika viņa skatījumā nozīmē – uzmanīties no lietām, kuras var kaitēt mācītāja profesijai un amatam. Turpmāk uzskaitītas dažas lietas, ar kurām jābūt uzmanīgiem:

- naudas skandāli – lektors uzsvēra, ka mācītājiem jāizvairās no naudas skandāliem, naudas lietas jākārt draudzes ievēlētām amatpersonām, nevis mācītājam vienam pašam; no otras puses – mācītājam jāseko līdzi draudzes finanšu lietām, jo bijis gadījums, kad draudzes kasieris draudzes naudu ielicis kādā fondā, lai draudze it kā dabūtu lielāku peļņu, rezultātā nauda diemžēl tika zaudēta un draudzes prestižs cieta;

- mācītājam ļoti jāuzmanās, ko viņš runā vai raksta internetā, jo tas kļūst zināms visiem cilvēkiem visā pasaulē;

- visbeidzot lektors daudz runāja un brīdināja par seksa skandāliem, jo arī adventistu vidē mācītājiem izjūk ģimenes un ir sastopama laulības pārkāpšana. Runātājs ļoti uzsvēra vajadzību kopt savu laulības dzīvi, apzināties, ka dzīvojam laikā pēc seksuālās revolūcijas, kas sākās ap 1960. gadu, un šobrīd seksuālajā dzīvē vairs nav tik stingru robežu; tā kā dzīvojam šajā sabiedrībā, mācītājiem jābūt ļoti modriem, lai neiekrītu kādā skandālā vai ne-nonāktu divdomīgās situācijās.

SANTA CIRCENE:

Mani šis brauciens atkal pacēla spārnos, tas deva tādu Svētā Gara piepildījumu! Radās vēlēšanās būt aktīvākai, dedzīgākai, dalīties dzirdētajā ar tuviniekiem, kuriem Dieva Vārds ir ļoti vajadzīgs ikdienā – tā ir “DEGBUMBA”! Un, protams, Pāvels Goija, šis Dieva vīrs, tik precīzi ielej tevī Dieva plāna nozīmi šajā pēdējā laikā – tas būtu jādzird visai latviešu tautai. Viņa vienkāršība un pazemība ir tik viegli saprotama.

Vēl joprojām nespēju izprast, kā Dievs mani aizsūtīja uz Belgradu! Viņa plāns ir unikāls, man vienkārši tur bija jābūt! Ļausim, lai mūsu dzīvē notiek Dieva plāns, nevis mūsu plāns! Un tāds prieks, ka latviešu komandai Serbijā izdevās parunāties ar Pāvelu Goiju un uzaicināt viņu uz Latviju. Tas ir Dieva plāns!!!

SIGITA PEŠELE:

Vēlos līdzdalīt dažas savas pārdomas pēc TED Eiropas darbinieku konferences Belgradā. Lai stāsts būtu godīgs, dalīšos visās pārdomās.

Mūzika – skaistiem vārdiem, taču izpildījumā tāds ritms un skaļums, ka bija grūti izturēt. Laikā, ko zālē spēju pavadīt, domāju, cik ļoti man pietrūkst tās atmosfēras, kāda valdīja Latvijas SDA draudzes 120 gadu jubilejas koncertā Latviešu biedrības namā, kad, koncertam beidzoties, zāli negribējās atstāt. Belgra-

das pasākuma koncerta laikā mēģināju atbildēt uz vairākiem jautājumiem: Cik minūtes Jēzus izturētu šo skaļumu un ritmu? Kāpēc Dievs Elijas laikā nebija zemestrīcē, vētrā un ugunī, bet klusajā, lēnajā balsī? Vai tiešām Viņš ir mainījies šodien? Vai Viņš ir pilnvarojis Savu draudzi Viņu reprezentēt tādos ritmos un skaļumā? Domāju arī par to, vai pasākuma organizētāji zina par draudžu koriem Latvijā vai kādā citā no TED teritorijas 22 valstīm, vai arī pazīst tikai Nūboldas slāvēšanas grupu? Vai nevajadzētu ierakstīt kādu disku ar koru “Adventus” un “Gaismas ceļā” koncertiem un nosūtīt pasākuma organizētājiem? Varbūt nākošajā konferencē pie klavierēm varētu spēlēt kādi no Latvijas draudžu talantīgajiem mūziķiem un pārmaiņas pēc dziedāt Latvijas draudžu koru izlase?

Mans brauciena mērķis bija veidot kontaktus ar cilvēkiem tālākai sadarbībai un smelt garīgu stiprinājumu no Dieva Vārda. Esmu pateicīga organizētājiem par nodrošinātajām 120 dažādām pēcpusdienu semināru tēmām; tādējādi izvēle bija plaša. Dzīves apstākļi bija ļoti labi. Tas, ka varēju dažas dienas nedomāt par ikdienas rūpēm, atslogoja manu prātu vairāk koncentrēties uz garīgo maizi. Ieguvums ir iegādātā Pāvela Goijas biogrāfijas grāmata, ko varēsim iztulkot un izdot Latvijā nākošajā gadā. Milzīgs ieguvums ir arī sarunātā br. P. Goijas vizīte Latvijā nākošā gada rudenī.

Dažas pierakstītās atziņas:

- “Kad jūs lūgsiet pēc gudrības, pacietības, pazemības, jums sāksies problēmas, jo Dievs sāks strādāt ar jūsu raksturu”;

- “Ja Dievs Tevi aicina uz kaut ko, Viņš nodrošinās līdzekļus”;

- “Neprasi Dievam būt tavā pusē, jo Dievs grib, lai tu esi Viņa pusē, Viņa armijā, Viņa plānos, nevis lai tu iekļautu Dievu savos plānos”;

- “Ja risinājums izklausās labs un saprātīgs, tas ir tavs plāns. Ja risinājums izklausās neloģisks, tad tas ir Dieva plāns”;

- “Draudze nekad nav bijusi domāta kā “notikums, pasākums” Sabatā. Draudze ir dzīvesveids visas nedēļas garumā. Draudzes cilvēkiem būtu jākontaktējas nedēļas laikā, vienam otru atbalstot, stiprinot, kopā strādājot un atpūšoties”;

- “Nespēlējiet spēlītes ar Svēto Garu; ja Svētais Gars uzrunā šodien, tad nenocietini sirdi”;

- “Tad, kad Dievs aicina tevi, Viņš aicina tevi mainīties, tas ir aicinājums uz pārmaiņām. Vienmēr.”

(*Sagatavoja Edija Subatoviča un Mārīte Lipska*)

MIEGS

“Creation Health”

Florida Hospital 2016

veselīga dzīvesveida
materiālos atrodami
interesanti fakti

par miega vērtību,
piedāvājam tos arī mūsu lasītājiem.

“Ir velti, ka jūs agri ceļaties un vēlū paliekat nomodā, un ēdat savu maizi ar rūpēm; saviem mīļajiem Viņš to bagātīgi dod miegā.”

1993. gadā ikgadējā Pasaules miega federācijas konferencē tika prezentēts pētījums par to, ka trīs zaudētas miega stundas naktī uz pusi samazina imūnsistēmas efektivitāti¹. Miega trūkuma dēļ samazinās tās prāta spējas, kuras kontrolē galvas smadzeņu pieres daiva: plānošana, koncentrēšanās spējas un augstas intelektuālās spējas². Zinātnieki ir atklājuši, ka cilvēkiem, kuri ilgstoši guļ 6 vai mazāk stundas, dzīves ilgums samazinās par deviņiem gadiem, salīdzinot ar tiem cilvēkiem, kas guļ 7 līdz 8 stundas³. Starptautisks pētījums, kurā piedalījās 17 500 studenti no 24 valstīm, atklāja, ka, nesāņemot pietiekamu daudzumu miega un guļot mazāk nekā 7h, būtiski pasliktinās arī jaunu cilvēku vispārējā veselība⁴.

Melatonīns ir hormons, kas nodrošina miegu; tas smadzenēs īpaši izdalās pēc

pusnakts. Melatonīna funkcijās ietilpst īpašu ritmu sinhronizēšana, kas stimulē imūnsistēmas darbību un darbojas kā antioksidants⁵. *Grelīns* ir hormons, kas regulē apetīti, savukārt *leptīns* ir hormons, kas rada sāta sajūtu. Abi šie hormoni izdalās tikai miegā. Ja miegs ir nepietiekams, pastiprināti izdalās *grelīns*, cilvēks jūtas īpaši izsalcis un kompensē to ar pārmērīgu ēšanu. Pētījumi rāda, ka nepietiekams miegs var novest pie vielmaiņas traucējumiem un liekā svara. Apetītes neiroendokrīno regulāciju un uztura uzņemšanu nozīmīgi ietekmē tas, cik ilgi cilvēks guļ. *Grelīnam* ir nozīmīga loma ogļhidrātu un lipīdu metabolismā (vielmaiņā), sirds darbībā, imūnsistēmas funkcijā un šūnu caurlaidībā. Ir pierādīts, ka visaugstākais *grelīna* līmenis ir vakara stundās un līdz diviem rītā⁶.

Ko dod kvalitatīvs un pietiekošs, regulārs miegs?

Tas uzlabo kritiskās domāšanas spējas, samazina stresa hormonu, asinsspiedienu, stiprina imunitāti, vairo labsajūtu, atjauno spēkus.

Kādi apstākļi veicina labu miegu?

Naktī – tumša istaba, klusums, zema gaisa temperatūra, svaiga gaisa cirkulācija, ērta gulta; dienā – daudz saules gaismas, daudz svaiga gaisa, vieglas un agras vakariņas, regulāri miega/nomoda laiki, pagājušās dienas rūpju un dusmu atstāšana ārpus guļamistabas, uzticot tās Dievam vakara lūgšanā.

Apbrīnojami, ka principus, ko zinātne par miegu atklāj tagad, Radītājs ir ietvēris Savā Vārdā jau sen, sen. Tikai ieklausies un dzīvo pēc Tā: “**Ir velti, ka jūs agri ceļaties un vēlū paliekat nomodā, un ēdat savu maizi ar rūpēm; saviem mīļajiem Viņš to bagātīgi dod miegā.**” (127. psalms 2. p.)

(Materiālu sagatavoja Sigita Pešeļe)

1 Perl J. *Sleep Right in Five Nights; a Clear and Effective Guide for Conquering Insomnia*. New York: William Morrow and Company, Inc., 1993, 32.

2 Marschall-Kehrel D. *Update on Nocturia: the Best of Rest is Sleep*. Urology, December 2004 64 (6 Suppl 1):21–4.

3 Wingard D., Berkman L. et al. *Mortality Risk Associated with Sleeping Patterns Among Adults*. Sleep 1983 6(2):102–107.

4 Steptoe A., Peacey V. et al. *Sleep Duration and Health in Young Adults*. Archives of Internal Medicine Sept. 18, 2006 166(16):1689–1692.

5 *Melatonin*. Monograph. Altern Med. Rev. Dec. 2005 10(4):326–36.

6 Copinschi G. *Metabolic and endocrine Effects of Sleep deprivation*. Essential Psychopharmacology 2005, 6 (6):341–347.

ALIGATORS NOSŪTA VĪRUS UZ DRAUDZI

„Nelec upē! Mēs pēc minūtes būsim klāt!” Frederiks un Pedro skaļi kļiedza. Sešpadsmitgadīgā Laura trīcēja tā, kā zaķis trīc suņa klātbūtnē. Viņas kanoe laiviņu savos žokļos bija sagrābis aligators. Ūdens aumaļām gāzās iekšā laiviņā, kad tās galā iecirtās aligatora zobi. Izmisuši meitene domāja, ka vienīgais glābšanās veids ir mesties ūdenī un, cik vien ātri iespējams, peldēt uz krastu. „Kungs, palīdzi man! Palīdzi ātri!” viņa kļiedza, gatavojoties lēkt...

Kad Laura tajā sabata rītā iekāpa kanoe laiviņā, viņai pat prātā nevarēja ienākt, ka būs jāsacenšas ar aligatoru. Viņa tikai vēlējās doties uz sabatskolu; braukšana pa upi laivā bija vienīgais veids, kā caur džungļiem tur nokļūt. Meitene bija nopūtusi un, laiviņā kāpdama, pie sevis domājusi: „Kā es vēlētos, lai mamma un tētis arī brauktu man līdzī... Tomēr esmu pateicīga, ka, kaut arī viņi paši nevēlas svētīt Dieva dusas dienu, vismaz man neliedz to darīt.”

Pirms dažām nedēļām kāda viņas draudzene, kura apmeklēja Septītās dienas adventistu skolu, bija Laurai pastāstījusi, ka svētdiena nav īstais sabats. Laura ticēja tam, ko draudzene sacīja tāpēc, ka šī meitene bija patiesa kristiete gan vārdos, gan darbos. Iepazinusi Glābēju un uzzinājusi par Viņa svēto dienu, Laura bija nolēmusi palikt uzticīga Viņam.

Šajā sabata rītā, vadot kanoe laiviņu pa upi, kura tālāk ietek Amazonē, meitene bija vērojusi putnus, kas lidinājās viņai virs galvas, un apbrīnojusi to košos dzeltenos, oranžos, zilos un purpura tērpus; viņa bija klausījusi sarkanajos un zilajos papagaiļos, kas sasaucās koku zaros, un pie sevis nolēmusi: „Es arī dziedāšu slavas dziesmas Jēzum!” Bet tikko viņa iesāka dziedāt „Pacel savu balsi”, tepat pavisam blakus atvērās milzīga, sarkana mute ar divām spīdīgām zobu rindām un satvēra kanoe galu.

Lauras izmisīgā lūgšana “Kungs, palīdzi man! Palīdzi ātri!” tika zibenīgi atbildēta – divi vīri, kas tobrīd aiz upes

līkuma makšķerēja, caur džungļiem pūlējās saskatīt, kas tur dzied; viņi ieraudzīja Lauru tieši tajā brīdī, kad aligators sāka savu uzbrukumu. Frederiks un Pedro ielēca laivā un tik ātri sasniedza kanoe, ka paši bija pārsteigti. „Turi šauteni gatavībā, Pedro!” Frederiks kļiedza. “Aligators gatavojas cīņai!” Dzīvnieka acis dusmīgi zvīvoja, kad tas blenza uz traucētājiem. Satrakotais rūpulis pārtrauca purināt kanoe un ieņēma pilnīgi nekustīgu pozu, plānodams nākamo uzbrukumu. Bet, pirms uzbrukums pienāca, labi nomērķēts šāviens lika aligatoram ar asti sakult ūdeni. Tad tas aizvēra savus žokļus un bija pagalam.

„Pēdējā brīdī...” Pedro noteica, uzlūkojot nobālušo Lauru. „Tava laiva ir sabojāta, mēs aizvedīsim tevi mājās. Kur tu dzīvo?”

„Es esmu ceļā uz sabatskolas stundu,” Laura paskaidroja. „Lūdzu, aizvediet mani tālāk pa upi uz adventistu baznīcu. Līdz turieni ir tikai kāda pusjūdze.” – „Protams, aizvedīsim,” vīri piekrita. „Mēs tevi tur pagaidīsim un pēc tam aizvedīsim mājās.”

Kad laiva piestāja krastā pie mazā, baltā dievnama, dažas meitenes krāsainos svārkos un blūzēs devās iekšā kopā ar saviem vecākiem. Un atkal Laura nopūtās: „Kā es vēlētos, lai mana mamma un tētis nāktu man līdzī!”

„Lūdzu, ienāciet un pievienojieties mums,” viņa aicināja savus glābējus. „Jūs varat tikpat labi atpūsties tur iekšā, kā gaidot upes krastā.”

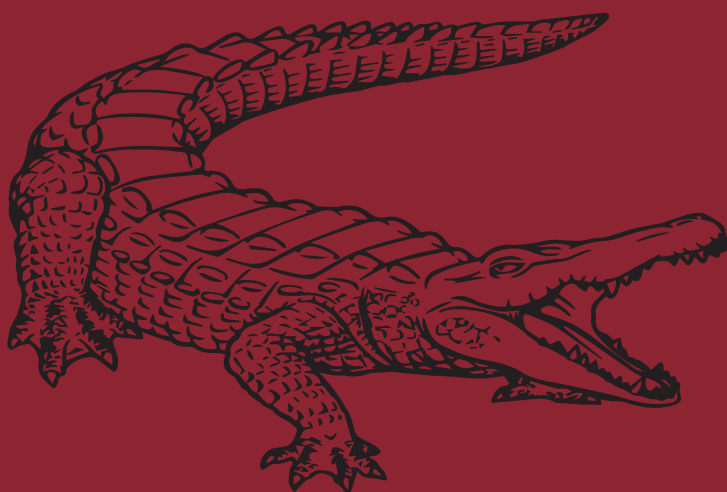
Vīri novilkā savus sombrero un apsēdās uz viena no garajiem soliņiem vietā, kur viņi visu varēja labi redzēt un dzirdēt.

Draudzē ātri izplatījās ziņa par Lauras izglābšanu, un mācītājs aicināja meiteni nākt priekšā un visiem izstāstīt savu piedzīvojumu.

„Dievs dzirdēja manu saucienu pēc palīdzības,” Laura sacīja, pabeidzot savu stāstu. „Viņš lietoja šos divus laipnos draugus, lai mani izglābtu.” Un meitene smaidot norādīja uz Frederiku un Pedro. Kādus rokasspiedienus šie vīri saņēma pēc dievkalpojuma! Viņiem viss tur tik ļoti patika, ka abi vīri ieradās nākamajā sabatā un arī nākamajā, un tad viņi kļuva par regulāriem apmeklētājiem. Šodien Frederiks un Pedro ir misionāri.

Tas Viens, kurš visām lietām liek darboties mūsu labā, ne tikai izglāba Lauru no aligatora, bet izmantoja šo piedzīvojumu Savas labās vēsts izplatīšanai.

(Mission Stories 5, tulkoja Inta Priede)

KĀPĒC BĒRNIEM JĀSPĒLĒ KLAVIERES?

Cilvēki, kas no pedagogijas un psiholoģijas neko nesaprot, no Latvijas skolu izglītības programmas izvītroja vai stundu skaitu stipri samazināja tādiem svarīgiem priekšmetiem kā mūzika, vizuālā māksla, glītrakstīšana. Bet tieši šie priekšmeti bērnam attīsta domāšanas prasmes. Mēs varam mehāniski iemācīties, kur atrodas Oslo un cik Vācijā ir bēgļu, bet patiesībā tas nav nekas gudrs. Ne velti skolotāji sūdzas, ka neizprotamā kārtā bērni tagad kļūst nevis gudrāki, bet dumjāki. Tas tāpēc, **ka ir vajadzīgi priekšmeti, kas ļauj ieraudzīt kopainu, kas attīsta smalko izjūtu pasauli, kura savukārt stimulē domāšanu.** Mēs nevaram iemācīt otram domāt, ir vajadzīgs pašam to uzķert. Muzicēšana palīdz to izdarīt. Kāpēc svarīgi bērnam spēlēt kādu instrumentu? **Pierādīts, ka muzikālā dzirde piemīt visiem bērniem. To izmantojot, var attīstīt arī visas citas bērna spējas.** Kā tas notiek? Atklāts, ka **muzicēšana pastiprināti attīsta smadzeņu daļas corpus callosum balto vielu un liek darboties smadzeņu abām puslodēm, kas vēlākajos gados**

ir ļoti nepieciešams, piemēram, eksakto priekšmetu apguvei. Muzicēšanas laikā bērns atrodas it kā trijos laikos - tagadnē (pašreizējais spēlēšanas brīdis), nākotnē (viņam jau iepriekš jāsagatavojas nākamajam uzdevumam, lai skaņdarbs nepārtrūktu) un pagātnē (bērns vienlaikus kontrolē to, kas sanācis). Turklāt uzmanības sadalīšana jāveic vienlaikus trijos neironu laukos - domāšanā, muzikālā dzirdē un sarežģītās roku un pirkstu kustībās. Tātad **muzicēšanā iesaistīta domāšana, dzirde, atmiņa, ritma izjūta, kustību un emociju centri, kā arī spēja uztvert vairākas lietas vienlaikus.** Spēlējot mūzikas instrumentu, smadzenes tiek darbinātas pilnībā. Bērniem, kas regulāri spēlē kādu mūzikas instrumentu, nav problēmu ar vispārīglītojošo priekšmetu apguvi skolā. Neirologi atklājuši, ka **muzikālo centru aktivizācija pozitīvi ietekmē netālu esošos valodas un rēķināšanas centrus.** Gan muzicēšanas, gan arī valodas apguves procesā nepieciešama prognozēšanas spēja. Piemēram, runājot - jo labāka un tālējāka ir

bērna spēja prognozēt, jo veiksmīgāk viņš spēs piemeklēt nepieciešamos vārdus un loģiski izklāstīt savu domu. Savukārt saistībā ar muzicēšanu un matemātiku atklāts, ka abās jomās nepieciešama spēja līdztekus kontrolēt vairākus uzdevuma parametrus. Ja šo spēju nav, matemātikā, piemēram, teksta uzdevumus atrisināt ir ļoti grūti. Ne mazāk svarīga šī prasme ir arī literatūras stundās, kad rakstot domrakstus, skolēnam ir jāsaprot, kā viņš veidos stāstījumu, kā tas attīstīsies, kāds būs tā nobeigums. Mūzikā katra skaņa jēgu iegūst tikai kompleksā ar iepriekšējām un nākamajām skaņām. Šāda situācija, gribot negribot, paplašina arī cilvēka uztveri. Runājot par pieaugušajiem, klavierspēle noteikti aktivizēs arī viņu domāšanas centrus.

(Raksta autors: Pedagogijas zinātņu doktors Jānis Imants Birzkops, pārpublicēts no žurnāla "Ieva" 2016. g. 13. janvāra numura)

PAMEST KOMFORTA ZONU, LAI PIEDZĪVOTU DIEVA TUVUMU

*Vairāk nekā pirms gada kristīgā organizācija “Kēfa” aicināja jauniešus kļūt par misionāriem Latvijā. Sākumā atsaucās viena meitene, bet bija nepieciešami papildspēki, tāpēc pievienojās arī kāds zēns. Misijas darba gads ir apritējis, un šobrīd vieta nav palikusi tukša, jo vienu misionāru no maina nākamais. Šis ir stāsts par trīs Krievijas adventistu jauniešiem, kas nolēmuši pamest savu ierasto vietu, lai uz kādu laiku kļūtu par Latvijas misijas lauka dalībniekiem. Organizācija “Kēfa”, kuru vada adventistu draudzes pārstāvji, par savu mērķauditoriju ir izvēlējusies bērnus, ieguldot viņu izaugsmē un iepazīstinot ar Dievu. Par šī darba veicējiem kļuvuši arī **Jekaterina Rebeina, Jekaterina Karabanova un Pāvels Marjans**.*

Jana Janišauska: Mani urda ziņkāre, kā jūs katrs tikāt uz Latviju? Un kā Latvija kļuva par vienu no jūsu misijas darba galamērķiem?

Jekaterina Rebeina: Es esmu no Saratovas un uz šejieni atbraucu 2017. gada 1. novembrī, iznāk, ka esmu te jau gandrīz pilnu gadu. Jau kopš 15 gadu vecuma sapņoju iesaistīties brīvprātīgajā darbā, jo tad, kad man bija 15 gadi, pie mums uz draudzi atbrauca meitenes, kas bija veikušas brīvprātīgo darbu Āfrikā. Viņas tik interesanti stāstīja par savu piedzīvojumu, kā viņas pārtika tikai no rīsiem un zivīm, kā apkārt ložņāja čūskas un zirnekļi. Un viņām tik ļoti patika darbs, ko viņas veica, ka šie apstākļi nebija būtiski. Mani ļoti iedvesmoja viņu attieksme. Toreiz mammai ieminējos, ka vēlos doties uz Āfriku un kalpot bērniem. Angļu valoda gan nav mana stiprā puse,

tāpēc nolēmu mācīties to un tad doties. Mamma, protams, mani nepalaida. Un angļu valodu es tomēr neapguvu. Bet es turpināju dzīvot ar domu, ka vajag kaut ko labu izdarīt. Tuvojās laiks absolvēt universitāti, kurā mācījos psiholoģiju. Sāku meklēt darbu savā profesijā un atradu darbavietu prestižā kompānijā, kas piedāvāja arī vairākas ērtības. Bet tad es iedomājos, vai tiešām visu atlikušo dzīvi būšu vienkārša biroja darbiniece!? Es un dators, un vairs nekas. Sapratu, ka tā dzīvot nevaru, tas nozīmētu, ka mana dzīve ir apstājusies 25 gadu vecumā. Ko es stāstīšu saviem mazbērniem? Tad sāku lūgt Dievu, lai Viņš parāda ceļu, pa kuru jāiet, tādu, kas varētu nest garīgus augļus un, protams, arī lai mazbērniem būtu, ko pastāstīt. Tad kādu vakaru sociālajā portālā ieraudzīju paziņojumu, ka Rīgā meklē brīvprātīgo, kas pārvalda krievu valodu. Es sapratu, ka tas ir mans variants! Lūdzu un nolēmu nosūtīt pieteikumu. Uzreiz arī saņēmu atbildi, pēc kuras sekoja mūsu intervija. Pēc trīs stundu ilgas sarunas ar “Kēfa” vadītāju Annu Gerasimovu viņa teica, ka vēlas mani redzēt kā brīvprātīgo Latvijā. No tā brīža Dievs visu vadīja. Pateicu vecākiem un draudzei, ka vēlos braukt. Ļoti īsā laikā tika nokārtotas dokumentu lietas. Kāpēc Latvija? Nezinu, man nebija izvēles. Mani, protams, brīdināja, lai es nebraucu, jo te nemīlot krievvalodīgos cilvēkus. Bet visu šo laiku, ko dzīvoju Rīgā, neesmu manījusi noraidošu attieksmi pret sevi.

Jana Janišauska: Drīz pēc tevis ieradās Pāvels. Pāvel, pastāsti savu stāstu!

Pāvels Marjans: Atrados tādā dzīves posmā, kad pēc ilgāka laika, kas

nostrādāts rūpnīcā, sapratu, ka kaut kas ir jāmaina. Jau kopš studenta gadiem sapņoju kaut kur aizbraukt kā misionārs. Toreiz nebija nedz iespēju, nedz valodas zināšanu. Tad vienā no jauniešu kongresiem 2016. gadā tika izteikts aicinājums vienu gadu veltīt misijas darbam. Sapratu, ka es to vēlos, ka esmu par to jau sapņojis. Iznācu uz skatuves, atsaucoties mācītāja aicinājumam, un viņš lūdza par visiem, kas tur bijām. Tajā laikā tika izziņots, ka sākas ikgadējā programma “Ābrahama misija”. Tā paredz kalpošanu visapkārt Krievijas teritorijai. Sāku veikt reģistrāciju, bet tad parādījās dažādi šķēršļi, kļūdas dokumentos. Un tad, kad biju pabeidzis labojumus, printeris salūza. Tā visu laiku reģistrācija tika atlikta. Bet te kādu vakaru man piezvanīja Jekaterina, sakot, ka viņai ir nopietna saruna. Biju ļoti izbrīnīts, jo zināju, ka viņa ir devusies uz Latviju. Bet viņa teica, ka Rīgā ir nepieciešami brīvprātīgie, īpaši puisi. Viņa teica, lai nesteidzos un padomāju, bet pēc pāris dienām atkal zvanīja un jautāja, vai es braukšu. Noliku visu Dieva rokās. Visus dokumentus arī ātri sakārtojām. Vienā no inspekcijām, kurā

man pārbaudīja dokumentus, pamanīja kļūdu, teica, lai izlaboju ar roku un nododu viņiem atpakaļ. Izdarīju, nodevu un drīz vien nokļuvi Rīgā. Sapratu, ka tā ir Dieva griba.

Jana Janišauska: Un pavisam nesen jums pievienojās vēl viens brīvprātīgais.

Jekaterina Karabanova: Jā, ierados 11. septembrī. Mans stāsts ir līdzīgs Jekaterinai, kura jau pastāstīja par sevi. Man arī gribējās kaut kur doties, kalpot Dievam. Mani vienmēr iedvesmoja to misionāru stāsti, kas devās uz Argentīnu vai uz Āfriku. Bet tajā pašā laikā manas domas neattīstījās līdz realizācijai, jo man bija bail. Un arī tad, kad kādos jauniešu kongresos tika izteikts aicinājums doties misijas darbā, bailes ņēma virsroku. Tomēr šī doma manā zemapziņā bija. Es arī redzēju paziņojumus sociālajos tīklos, ka tiek meklēti brīvprātīgie. Un vienreiz mana draudzene man šādu paziņojumu nosūtīja personīgi. Es paskatījos, mēs kopā pasmējāmies, padomājām, kā tas varētu būt, un aizmirsām. Vēlāk, iepriekšējā gada ziemā, mums abām ar mūsu bija Šengenas zonas vīza, kas derīga pusgamam. Vēlējāmies to izlietot un devāmies uz Latviju svinēt jauno gadu, jo mēs nekad tur nebijām bijušas un arī biļetes bija salīdzinoši lētas. Braucām, nevienu te nepazīstot. Bet Dievs visu sakārtoja mūsu vietā. Caur

mūsu draugu draugiem, kuri zināja, ka dodamies uz Latviju, iepazīnāmies ar Jekaterinu un Pāvelu. No viņiem arī uzzināju vairāk par misionāra dzīvi. Tā bija ļoti interesanta pieredze. Vienmēr, kad par to vēlāk atcerējos, domāju, ka tas varētu notikt ar jebkuru citu, tikai ne ar mani. Bet 2017. gada maijā Eiroāzijas divīzija rīkoja semināru līderiem. Un divas dienas pēc tam, kad biju atbraukusi mājās no šī pasākuma, man ienāca prātā doma, ka vēlos doties misijas darbā. Ilgi nedomājot, zvanīju Fēlikssam Lokšinskim, jo zināju, ka viņš arī darbojas "Kēfa" organizācijā. Teicu, ja būs vajadzība, esmu gatava doties pie viņiem. Viņš bija ļoti izbrīnīts! Un, ja Jekaterina atbildi saņēma uzreiz, tiklīdz bija nosūtījusi pieteikumu, es apstiprinājumu gaidīju ļoti ilgi, kādus divus mēnešus. (Smejas) Taču šis laiks man bija ļoti mierīgs, protams, es nedaudz pārdzīvoju, bet daudzi lūdza, un arī es pati lūdzu par šo lēmumu. Man vairs nebija bail. Kad man pateica, ka mani pieņem projektā, es, protams, ilgāku laiku biju šoka stāvoklī.

Jana Janišauska: Pastāstiet vairāk par misijas darbu, ko jūs veicat Latvijā!

Jekaterina Rebeina: Mūsu misijas darbs veltīts tieši bērniem, pusaudžiem un jauniešiem. Mēs dodamies uz skolām, strādājam ar viņiem un vēlāk aicinām pievienoties Ceļa meklētāju klubam, kur viņi var vairāk uzzināt par Dievu.

Pāvels Marjans: Līdzās tam mēs piedāvājam arī praktiskas nodarbības, ko viņi var apgūt mūsu klubā.

Jekaterina Rebeina: Bet tad, kad bērni pievienojas klubam, mēs mēģinām izveidot personīgas attiecības ar viņiem, kļūstam par draugiem, lūdzam par viņiem. Mums ir arī pusaudži, kuri nāk no neticīgām ģimenēm, bet kuri jau zina Bībeli, pēta to, paši lūdz.

Jekaterina Karabanova: Jā, vecākajā grupā šobrīd visi ir no ģimenēm, kas nav draudzē.

Jekaterina Rebeina: Šobrīd mūsu patstāvīgo dalībnieku vidū ir ap 30 bērniem. Daži no viņiem ar vecāku atļauju jau ir kļuvuši par oficiālajiem mūsu Ceļa meklētāju kluba "Iskateļ" dalībniekiem.

Jana Janišauska: Sakiet, vai redzējums par misijas darbu Latvijā un Krievijā atšķiras?

Jekaterina Karabanova: Jā, man šķiet, ka te ir vairāk iespēju. Bet arī Krievijā dažādās vietās ir atšķirīgs redzējums.

Pāvels Marjans: Krievijā par adventistiem saka, ka tie esot sektanti. Tur tikai pareizticīgie ir atzītā reliģija.

Jekaterina Rebeina: Ja dzird vārdu "protestanti", tad ar to tik un tā saprot "sektanti". Šeit, protams, tāpēc ir vairāk iespēju.

Jekaterina Karabanova: Te pat skolas ir atvērtas! Krievijas likumdošanas dēļ cilvēki baidās skolās runāt par ticību, par to var apcietināt. Šis likums pauž, ka es kā persona citai personai varu stāstīt par savu ticību, bet kā draudze mēs to darīt nedrīkstam.

Pāvels Marjans: Tas nozīmē, ka tur, kur ir vairāk par diviem cilvēkiem, par ticību stāstīt nevar.

Jekaterina Rebeina: Bet tas Krievijā netraucē veikt misijas darbu, jo pie mums vienmēr reliģiskās aktivitātes bijušas nevēlamas. Tāpēc cilvēki ir pietiekami gudri un atrod citas iespējas, kā apiet likumu. Piemēram, organizējot veselības izstādes vai kādus citus pasākumus, kur cilvēks var runāt par Dievu, ja pats to vēlas.

Pāvels Marjans: Starp citu, 2016. gadā adventistu organizācija uzvarēja valsts mēroga grantu programmā, kas veicina veselīgu dzīvesveidu. Un tā draudzei trīs gadu garumā bija iespēja nest evaņģēliju sabiedrībā, organizējot veselības izstādes.

Jana Janišauska: Sakiet, kā jūsu apzinātais lēmums doties misijas darbā un kļūt par misionāriem izmainīja jūsu dzīvi?

Pāvels Marjans: Dzīvojot savā ierastajā vietā, pierodi pie konkrēta dzīves ritējuma, kurā viss ir skaidrs. Ir skaidrs, kur ko nopirkt, kur ko atrast. Bet, atbraucot uz citu valsti, viss, ko līdz šim esi zinājis, ir jāsāk apgūt no jauna. Un tad ir jāsāk domāt no jauna, lai saprastu, kā ir iekārtota sadzīve citā valstī. Latvijā man bieži vien nācās lauzīt galvu, lai saprastu, kur atrast nepieciešamo aprīkojumu kalpošanas uzdevumiem. Savā pilsētā es zināju, kam jautāt, kur atrast lētāk.

Jana Janišauska: Bet kā šī pieredze ietekmēja tavu ikdienu kā kristietim?

Pāvels Marjans: Jāsaka, ka īpašu atšķirību neesmu manījis. Priekšstats par Dievu palicis tas pats, bet ir jauns skatījums par to, kā tiek veikta kalpošana draudzē. Esmu pieradis pie tā, kas ir noticis manā draudzē, un dažkārt ilgojos to redzēt arī te.

Jekaterina Karabanova: Lai gan es tikko esmu ieradies, tomēr manu kādu ļoti būtisku atšķirību. Esot

Krievijā, es gan kalpoju, gan strādāju. Kalpošana bija mans brīvais laiks, bet darbs paņēma diezgan daudz pārējā laika. Tagad man ir tikai kalpošana, un es saprotu, ka varu izdarīt vairāk, jo ir lielākas laika rezerves. Nokļūstot jaunos apstākļos, esmu viens pret vienu ar jauno pieredzi. Pēkšņi lūgšanas kļūva dedzīgākas, jo bija vairāk jautājumu, ko uzdot Dievam. Sāku arī saprast atbildību par to, ka Dievs ir izvēlējis mani būt uz šejieni. Tas vairāk mudina pētīt Bībeli, lasīt to.

Pāvels Marjans: Veselu gadu pavadīt, komunicējot ar Dievu un kalpojot Viņam, nedomājot par to, kur nopelnīt naudu, ko ēst...

Jekaterina Rebeina: Mums ar Pāvelu ir lieliska pieredze saistībā ar finansēm. Mums maksā nelielu stipendiju, lai varam dzīvot te. Bet, pateicoties Dieva svētībai, esam šajā laikā ceļojuši gan uz Stokholmu, gan uz Vāciju, Holandi, Tallinu un Izraēlu. Un tas viss par naudu, ko bija izdevies iekrāt no stipendijas. Un vēl mēs abi nopirkām sev klēpj datorus. Man pašai tas ir nesaprotami, kā mums izdevās iekrāt tik daudz!

Jana Janišauska: Kā jūs skatāties uz kristiešu jauniešu dzīvi? Kas ir svarīgākais, ko šajā laikā, jūsuprāt, vajadzētu piedzīvot?

Jekaterina Rebeina: Obligāti vajadzētu sevi nolikt ārpus komforta zonas. Piemēram, kā Pāvels teica, viņš bija pieradis pie visa, kā tas notiek Krievijā, bet ir jāatbrauc uz Latviju, kur tik vienkārši nevari atrast vaļenkus! Tas tik tāds piemērs. Jā, tāpat nevajadzētu baidīties atrasties ārpus savas komforta zonas, prom no mājām, kur ir ģimene un draugi. Tad, kad es braucu prom no Saratovas, savas uzvedības un kalpošanas dēļ es biju ieguvusi draudzē zināmu statusu. Ar mani konsultējās draudzes locekļi un arī mācītājs. Tagad, analizējot situāciju, saprotu, ka es no ļoti ērtas vides nokļuvu tādā vidē, kur neviens nezina, kas es esmu. Man nācās no jauna veidot attiecības ar cilvēkiem un arī ar Dievu. Bet tādā veidā mēs tiekam laužti un līdz ar to arī augam. Šeit, Latvijā, ir bijušas dažādas situācijas – gan nesaprašanās, gan ilgas pēc mājām, gan kaut kas nebija izdevies, kā iecerēts. Bet tieši tajos brīžos mēs kļūvam stiprāki. Nevajag baidīties no kalpošanas! Tas nav garlaicīgs darbs. Daži varbūt domā, ka tas nav nekas īpašs – iziet draudzes priekšā un vecākiem cilvēkiem kaut ko

nodziedāt. Tas jauniešiem varētu šķist neinteresanti. Bet tagad ir tik daudz iespēju! Var kalpot, kur vien vēlas, kā vien vēlas un kad vien vēlas. Mums, piemēram, Krievijā jaunieši rīko spēli “Nakts sargi”. Šīs spēles būtība ir līdzīga kvestam, pilsētā tiek izvietotas stacijas ar labo darbu uzdevumiem. Jaunieši tiek aicināti piedalīties šajā spēlē, un, ja kāds vēlas, tad tālāk viņi tiek aicināti apmeklēt kristiešu jauniešu sanāksmes. Šis nav standarta kalpošanas veids. Līdz ar to iespēju tiešām ir daudz. Turklāt kalpošanas darbs ir tas, kurā ļoti ātri var atklāt savus talantus.

Pāvels Marjans: Kāds mācītājs ir teicis – ja vēlies izmēģināt visas dzīves jomas, iesaisties kalpošanas darbos draudzē.

Jekaterina Karabanova: Es varētu vēl piebilst, ka mēs visi esam dažādi. Ja kāds nemāk dziedāt, tad viņam ir kāds cits talants. Svarīgi lūgt Dievu, lai atklāj šīs dāvanas un mums pašiem – pamanīt tās. Jo tad, kad mēs lietojam tās spējas, kas mums ir, paši gūstam no tā prieku.

Pāvels Marjans: Varu dalīties vēl kādā stāstā. Mana kalpošana draudzē sākās jau agrā bērnībā. Un, ja sabatā neizgāju uz skatuves, man tā bija neierasta situācija. Šādu ikdienu es nepazīnu. Atbraucot uz Latviju, domāju, ka varēšu apsēsties un sabatā

neko nedarīt. Tomēr kāds uzzināja, ka es dziedu, ka varu apskaņot vai veikt kādu citu kalpošanu, piemēram, vadīt bērnu nodarbības. Vēl man šķiet, ja mēs nesaprotam kristietības patieso būtību, tad sabata dievkalpojumu apmeklējums mums ir vienkārši forma, kas jāpiepilda. Izdarīji un aizgāji. Bet tad, kad nākam uz draudzi, mums vajadzētu saprast, kāpēc dzīvojam un kāpēc mums nepieciešama kristietība.

Jekaterina Karabanova: Turklāt, kad mēs nododam savu dzīvi Dievam, Viņš ir tas, kurš gādā par visām mūsu ikdienas vajadzībām. Mums par to vairs nevajag uztraukties.

Pāvels Marjans: Es visu dzīvi esmu sapņojis ceļot. Zinot, ka došos uz Latviju misijas darbā, sapratu, ka droši vien uz kādu laiku par to atkal būs jāaizmirst. Bet sanāca, ka vēl pirms es biju ieradies, Jekaterina jau bija ierakstījusi mani jauniešu sarakstā, kas dosies jaunajā gadā uz Stokholmu.

Jekaterina Karabanova: Ja es klausītos visus šos stāstus gadu iepriekš, droši vien priecātos, tos dzirdot. Bet šobrīd iet cauri šādam piedzīvojam man pašai ir tik liels prieks. Jo es piedzīvoju to, ka Dievs tiešām ir reāls. Savādāk vienkārši nevar būt. Nevar gadīties tik daudz nejaušību, jo Dievs tik ļoti daudz ir darījis priekš manis personīgi!

Intervēja Jana Janišauska

Mamma: Kāpēc esi tik sabozies, Krū?

Krū: Tāpēc, ka mani neviens nesaprot!

Mamma: Vai tiešām neviens?

Krū: Jā, neviens! Es, piemēram, vakar neaizgāju uz skolu, jo man bija citi plāni, ko darīt, bet ne tu, mammucīt, ne skolotāja to negribat saprast! Nu labi, es saprotu, ka uz skolu ir jāiet, lai paliktu drusciņ gudrāks, bet es gribēju salasīt kastaņus, jo tūlīt klāt būs ziema un tad tos vairs neviens nevarēs lasīt!

Mamma: To, Krū, tu vari darīt arī pēc stundām, vai ne?

Krū: Nu labi, bet arī Krā mani nesaprot! Vakariņai ar draudzenēm bija ansambļa mēģinājums, un kad es arī drusciņ padziedāju viņām līdzi, tad Krā teica, lai es labāk dodos tā patālāk projām, vislabāk uz mājām, jo es ar savu ķērksanu visu sabojāju. Vai viņa nesaprot, ka es arī gribu dažreiz padungot kādu dziesmiņu? Un kad Fredis grib spēlēt Monopoli, bet es futbolu, tad viņš nekādi nevar saprast, ka jāspēlē futbols!

Mamma: Krū, klausos tevi un saprotu, ka tu gribi, lai viss notiek pēc tava prāta. Tiklīdz tā nav, tu dusmojies un saki, ka tevi neviens nesaprot. Bet tās nav pareizas sirds domas.

Krū: Nu, tad man vajag, lai kāds, kurš to var, izmaina manas sirds domas! Tikai nezinu, kurš mani tik labi saprot, ka to varētu izdarīt!

Mamma: Pastāstīšu tev par zēnu vārdā Kārlis, kurš atrada Kādu, Kurš viņu patiešām saprot un ļoti mīl.

Krū: To es gribu dzirdēt.

Mamma: Reiz dzīvoja kāds zēns. Pavisam parasts puika. Viņu sauca Kārlis, un viņš tāpat kā citi bērni gāja skolā. Tas nekas, ka tikai vēl pirmajā klasē. Kārlim nebija tik ļoti paveicies ar ģimeni kā citiem bērniem, bet tajās dienās (to gan nebija daudz), kad tētis nebija

piedzēries, viņi abi devās pastaigās uz mežu vai upi, un tad viņam bija tētis! Īsts, tāds, kurš mīl pa īstam un kuram priekš Kārļa ir laiks. Mamma Kārlim vispār nebija, tikai vecmāmiņa. Pavisam veca. Kā nu prata un spēja, tā rūpējās par zēnu. Arī actiņas vecmāmiņai bija pavisam vecas un lāgā nesaskatīja visus netīrumus uz Kārļa drēbēm, tāpēc dažkārt zēns devās uz skolu ar ne tik tīru apģērbu, kā gribētos. Skolā puikas smējās par viņu un apsaukāja par netīreli. Saprotams, neviens nevar būt laimīgs, ja viņam tā nodara pāri.

Tā nu zēnam nebija neviena drauga. Vienīgi vecmāmiņa viņu vienmēr uzklusēja un lūdza par viņu DIEVU. Reizēm Kārlim ļoti negribējās iet uz skolu, bet viņš nezināja, kur lai paliek šajā plašajā pasaulē. Ja tikai kāds zinātu, pēc kā ilgojas zēna sirds, bet Kārlēns bija pārliecināts – neviena tāda nebija. Vecmāmiņa viņam reiz bija sacījusi, ka DIEVAM vienmēr var lūgt palīdzību un izstāstīt visu, kas uz sirds. Viņa bija sacījusi: “DIEVS tevi redz. VIŅŠ, Kārlīt, zina, kas tev visvairāk vajadzīgs”, bet Kārlis par to īsti pārliecināts nebija.

Kādā vēlā vakarā, kad tēva atkal nebija mājās, zēns izgāja pagalmā un, apsēdies zem vecās liepas, raudzījās zvaigžņotajās debesīs.

“Kur TU esi, DIEVS?” savās domās jautāja Kārlēns. Viņš domāja par to, vai DIEVS zina, cik noskumis un vientuļš viņš ir? Vai DIEVS zina, cik ļoti zēns gribētu, lai tētis vienmēr ir skaidrā prātā. Vai DIEVS vispār zina, ka viņš ir šajā pasaulē? Šajā brīdī maigs vējš noglauda zēna matus un no mākoņa maliņas parādījās spožs, apaļš mēness. “Varbūt, DIEVS, TEV priekš manis ir kāds draugs?” domās jautāja zēns, vērdamies spožajā mēness gaismā.

Kopš tā laika visas slēptākās sirds domas zēns uzticēja DIEVAM. Kārlis ar DIEVU sarunājās tik godīgi un atklāti, kā ar savu tēti tajās reizēs, kad abi pastaigājās pa mežu vai upmalā makšķerēja. Tāpat kā tētis arī DIEVS dažkārt neatbildēja uzreiz uz visiem Kārļa jautājumiem, bet, kaut arī vēlāk, atbildes atnāca vienmēr. Atnāca atbilde arī uz Kārļa pašu karstāko vēlēšanos, kuru viņš bija uzticējis vienīgi DIEVAM. Viņš bija lūdzis, lai DIEVS palīdz tētim vienmēr būt skaidrā prātā. Un DIEVS piepildīja šo lūgumu. VIŅŠ uzdāvāja zēnam tēti!

Kā tas notika, to zina tikai Debess Tēvs, bet, kamēr Kārlēns bija gulējis bezsamaņā, arī tētim bija ļoti sirsnīga saruna ar DIEVU, kura patiešām pārvērtā viņu abu dzīvi. Kārlēns nekad tā arī neuzzināja, ko DIEVS bija sacījis tētim, ko tētis DIEVAM, bet viņam tagad bija tāds tētis, ar kuru kopā Kārlis varēja dzīvot drošas un priecīgas bērnības dienas. Zēns skaidri zināja, ka Debesīs viņam ir patiess DRAUGS, Kurš viņu pazīst un zina par viņu pilnīgi visu. DRAUGS, kurš nepievil un Kurš sirdi padara ticīgu un gaišu. Gaišu, jo VIŅŠ pats tur mīt un zina, kas katra cilvēka sirdij visvairāk vajadzīgs.

T				Z		R			I			A					I		O	
		I	K		M				U				A							
	A			S				V				E	S				J			
		I			S				L							E				A
	A									V								N		
		I					A					E								

**NEDĒLAS
NOGĀLE**

Lautatīem pāriem

**AR LIDIJU
NEIKURI**

No 2.11. līdz 4.11.
pl. 18:00 pl. 15:00

**SAULKRASTOS, VIESU NAMĀ
"MINHAUZENA UNDA"**

**DALĪBAS MAKSA LĪDZ 16. OKTOBRIM - 45 EUR (NO PĀRA), PĒC 16. OKTOBRA - 55 EUR.
CENĀ IETILPST: 2 DIENNAKTIS VIESU NAMĀ, 6 ĒDIENREIZES, TELPU ĪRE.**

Pieteikšanās pa mob. Gintai 29948903 vai Mārītei 29869979.

WWW.ADVENTISTI.LV